

ΙΩΑΝ. Μ. ΞΥΚΟΚΗ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

Β' ΜΕΡΟΣ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1020

ΔΟΥΤΑΙ Ι.Δ.ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ
ΑΘΗΝΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΣΥΚΩΚΗ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

5 69 ΠΔΒ
Λυμίνων (Ιωαν Μ.)

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΚΔΟΣΗ 14

ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ 1932

ΕΚΔΟΣΗ: ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ", ΣΤΑΔΙΟΥ 46α

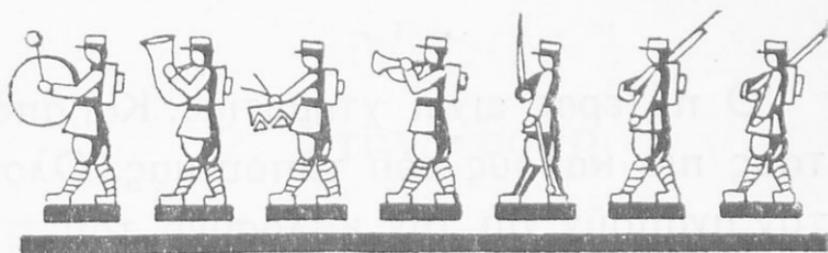
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1020

Κάθε γνήσιο αντίτυπο πρέπει να έχει σ' αυτή τη σελίδα
την υπογραφή του κ. Ιωάν. Μ. Σικώκη και τη σφραγίδα του
Βιβλιοπωλείου της «Εστίας».

Ι. Μ. Σικώκη

1. Ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος.

Δυὸ ἀδερφάκια.

-Εἶμαστε δυὸ μικρὰ
παιδιά, σὰν ἐσᾶς. Δυὸ
ἀδερφάκια. Ἡ Νίνα καὶ
ὁ Νίκος.

Πατέρα ἔχομε
τὸν κύρ Λάμπη
Καλαμά. Μη-
τέρα τὴν κυ-
ρὰ Ἐλένη.

Ὁ πατέρας εἶναι χτηματίας. Καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς τοῦ τόπου μας. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦν γιὰ τὴν καλοσύνη του.

Τὸ ἴδιο κι ἡ μητέρα. Καλὸ ὄνομα ἔχει κι αὐτὴ μέσα στὸ χωριό.

Ὁ πατέρας κι ἡ μητέρα.

-Ὁ πατέρας, κάθε μέρα, πηγαίνει στὸ χωράφι. Ἡ μητέρα ὅμως μένει πάντα μαζί μας. Συγυρίζει τὸ σπίτι, τις κόττες καὶ τὴ γιδούλα μας.

Μὰ πιὸ πολὺ φροντίζει ἐμᾶς. Γιατὶ θέλει, νὰ εἴμαστε τὰ πιὸ συγυρισμένα παιδιὰ μέσα στὸ χωριό.

Ἄλλὰ κι ἐμεῖς ἀγαποῦμε τὴ μητέρα. Ποτὲ δὲ θέλουμε νὰ τὴν πικράνουμε.

2. Στην έξοχή.

Πολύ χαρήκαμε.

-Πέρασε πιά ό χειμῶνας. Μόνο κει πάνω, στις κορφές τῶν βουνῶν, φαίνονται χιόνια ποῦ καί ποῦ. Εἶναι τώρα ἄνοιξη.

“Ένα βράδυ εἶπε ό πατέρας:

-«Αὔριο, παιδιά, θά πάμε περίπατο στην έξοχή».

Πολύ χαρήκαμε, ὅταν ἀκούσαμε αὐτά τὰ λόγια τοῦ πατέρα.

“Όλα ὠραῖα.

-Τὴν ἄλλη μέρα φτάνομε ὅλοι στην έξοχή. Τί χαρά!

Νά τὰ δέντρα, τὰ χωράφια, τ' ἀμπέ-
λια. Όλα πράσινα. Όλα ώραϊα!

Τὰ πουλάκια πετοῦν χαρούμενα ἀπὸ
δέντρο σὲ δέν-
τρο. Τί γλυκὰ πού
κελαηδοῦν!

Τὸ μεσημέρι ἀ-
νεθήκαμε σ' ἓνα
βουναλάκι. Καί
καθίσαμε νὰ ξε-
κουραστοῦμε κά-
τω ἀπὸ τὴ βελα-
νιδιά. Τί ὄμορφα
πού φαίνονται ἀ-
πὸ κεῖ ὅλα γύρω!

Κρατοῦμε μπουκέτα.

Κατὰ τὸ δειλινὸ φεύγομε. Στὰ χέρια
μας κρατοῦμε μπουκέτα. Τα ἔχομε
φτιάσει μὲ λουλούδια λογιῶν λογιῶν.

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι ἐμεῖς, καλο-
διάθετοι, τραγουδοῦμε:

Ἦρθε πάλι ἡ ἀνοιξη
ἦρθαν τὰ λουλούδια.
Πράσινα ἡ γῆ φορεῖ
καὶ ἀνθίζει τὸ κλαρὶ
καὶ παντοῦ χαρᾶς χοροὶ
καὶ χαρᾶς τραγούδια.

Ἐλιωσαν στὶς κορυφές
τῶν βουνῶν τὰ χιόνια.
Ἄνοιξε ἡ τριανταφυλλιά,
καὶ στὴν πρώτη τους φωλιά
ἦρθαν πάλι τὰ πουλιά
κι ἦρθανε τ' ἀηδόνια.

Ὅλη ἡ πλάση γέμισε
ὁμορφιές καὶ κάλλη.
Τραγουδηστε την, παιδιά,
μὲ χαρούμενη καρδιά,
πρὶν μαράνη τὰ κλαδιά
ὁ χειμῶνας πάλι.

3. Τὰ πρόβατα.

Πλησιάσαμε στο κοπάδι.

- Όταν ζυγώσαμε στο χωριό είδαμε τα πρόβατα του κύρ Δήμου. Ήταν άπλωμένα στο λιβάδι κι έβοσκαν. Ο τσοπάνης καθόταν κάπου έκεϊ και τὰ καμάρωνε, παίζοντας τή φλογέρα.

Ο πατέρας κι ή μητέρα πήγαν κοντά στο βοσκό. Τόν έχαιρέτισαν κι άρχισαν νά κουβεντιάσουν. Μιλουϊν για τὰ πρόβατα και τὰ σπαρτά.

Ἐμεῖς πλησιάσαμε στὸ κοπάδι.

- «Νίνα, Νίκο! φωνάζει ἡ μητέρα.
Ἐδῶ, μαζί μας!»

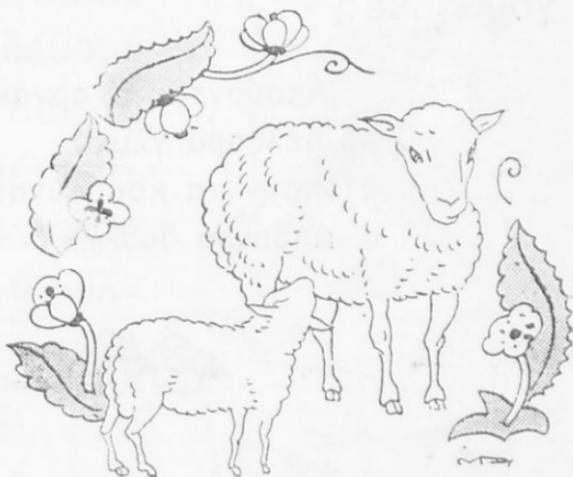
- «Ἄς μείνωμε, ἐδῶ μανούλα. Θέλο-
με νὰ ἰδοῦμε τ' ἀρνάκια!»

Ἡ παχιά προβατίνα.

Ζυγώσαμε πιὸ πολὺ στὰ πρόβατα.

Τ' ἀρνάκια πηδοῦν ὀλόχαρα καὶ ζωη-
ρά. Στέκομε ἐκεῖ καὶ τὰ καμαρώνομε.

Ἀπ' ὅλα
τὰ πρόβατα,
πολὺ μᾶς ἄ-
ρεσεμιὰ πα-
χιά προβα-
τίνα. Αὐτὴ
ξεχώριζε μέ-
σα σ' ὅλο τὸ
κοπάδι.

Τὸ παχουλὸ τῆς τὸ ἀρνάκι, χοροπη-
δοῦσε γύρω τῆς χαρούμενο.

“Αλλοτε ἔσκυβε καὶ βύζαινε τῆς μά-
νας του τὸ γάλα. Ἀλλοτε τριβόταν ἀ-
πάνω της χαδιάρικα. Καὶ φώναζε:

-Μέεε μέεε!

Ἡ προβατίνα κοίταζε μὲ ἀγάπη τὸ
παιδάκι της. Καὶ φαντάζεστε, βέβαια,
πῶς τὸ καμάρωνε!

Στὴ βοσκή.

-Κοιτάζοντας τ’ ἀρνάκια κι ὅλα τα
πρόβατα, νιώθουμε χαρὰ μεγάλη. Καὶ τρα-
γουδοῦμε:

— Ἀκούονται τ’ ἀρνάκια
μὲ βέλασμα γλυκύ,
χτυποῦν τὰ κουδουνάκια
σ’ ἀπόμερη βοσκή.

Καὶ τοῦ βοσκοῦ ἡ φλογέρα
τοὺς ἤχους της σκορπᾶ
καὶ σμίγουν στὸν ἀγέρα
τραγούδια χαροπά.

Πλησιάζομε τ' άρνάκι.

-Κατόπι πλησιάζομε τ' άρνάκι πιό πολύ. Χτυπούμε τὰ παλαμάκια και φωνάζομε:

-«Μέεε!»

Άμέσως τὸ άρνάκι έτρεξε κοντά μας.

Τότε πιά, ποῦ νὰ κρατήσω-
με τὴ χαρά μας! Τὸ
άρπάζομε και τὸ κρα-
τούμε στὴν άγκαλιά
μας. Τοῦ χαϊδεύομε
τὰ μαλλάκια και τὸ
φιλοῦμε στὸ μέτωπο.

-Μπέεε! φωνάζει
ἡ προβατίνα. Φοβή-
θηκε, μὴν πάδη κακὸ
τὸ παιδάκι της.

Τὸ ἀγαποῦμε.

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι ὁ Δῆμος, μᾶς κοιτάζουν γελώντας. Σὲ λίγο ὁ πατέρας φώναξε:

-«Νίκο, Νίνα, ἐδῶ!»

Κρατώντας τὸ παχουλὸ ἀρνάκι, πήγαμε ἀμέσως ἐκεῖ. Εἶπαμε:

-«Πατέρα, τί καλὰ νὰ εἶχαμε κι ἐμεῖς ἐν' ἀρνάκι σὰν αὐτό!» Καὶ ξακολοῦδούσαμε νὰ χαϊδεύουμε τὸ ἀρνάκι.

4. Στὸ σπίτι.

Εἶναι δικό σας.

Ὁ πατέρας κι ἡ μητέρα εἶναι πολὺ χαρούμενοι. Μᾶς εἶπαν:

-«Τὸ ἀρνάκι, ποὺ κρατᾶτε, εἶναι δικό σας. Ὁ κὺρ Δῆμος, γιὰ χάρη σας, μᾶς τὸ πουλᾷ!»

Φαντάζεστε τώρα, πόση χαρά πήραμε!

Τὸ βράδυ βράδυ, ἀποχαιρετίσαμε τὸν κύρ Δῆμο κι ἐφύγαμε.

Ἐφέραμε τὸ ἀρνάκι στὸ σπίτι. Καὶ τὸ βάλαμε νὰ κοιμηθῆ μαζί μὲ τὴ γιδούλα μας.

Καλημέρα ἀρνάκι.

Ὅλη τὴ νύχτα ἐβλέπαμε τὸ ἀρνάκι στὸν ὕπνο μας.

Συχνὰ ξυπνούσαμε καὶ λέγαμε:

-«Ἄχ, πότε δὰ ξημερώση!»

Τὸ πρωὶ συγυριστήκαμε γρήγορα. Καὶ τρέξαμε στὴν αὐλή.

Τὸ ἀρνάκι, μόλις μᾶς εἶδε, ἔρχεται χαρούμενο καὶ μᾶς χαιρετᾷ:

-Μέεε! μέεε!

-«Καλημέρα, ἀρνάκι!» τὸ χαιρετοῦμε κι ἐμεῖς.

Κατόπι φτιάσαμε ἓνα φιόγκο μὲ κορδελίτσες. Καὶ τὸν ἐδέσαμε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀρνιοῦ. Μαζί κι ἓνα κουδουνάκι.

Δὲ θέλομε νὰ πεινάσης.

-Κάθε τόσο, κατεβαίναμε στὴν αὐλὴ νὰ ταγίσωμε τὸ μικρό μας.

Νά πῶς τὸ ταγίζαμε: Παίρναμε τὸ ἀρνάκι στὴν ἀγκαλιά. Κατόπι ἀρμέγαμε γάλα ἀπὸ τὴ γίδα καὶ τοῦ λέγαμε:

-« Ἄνοιξε τὸ στοματάκι σου! Νὰ σοῦ δώσωμε νὰ φᾶς! Δὲ θέλομε νὰ πεινάσης! »

Τὸ ἀρνάκι ἀνοίγε τὸ στόμα. Κι ἐμεῖς τοῦ δίναμε τὸ γάλα μ' ἓνα κουταλάκι.

Αὐτὸ ἔγινε λίγες μέρες. Κατόπι ὅμως συνήθισε νὰ βυζαίνει μόνο του ἀπὸ τὴ γίδα.

Τὸ ἀρνάκι.

-Κάθε φορά, πού φροντίζαμε τὸ ἀρνάκι, τραγουδούσαμε:

Ξαίρω ἓνα προβατάκι.
πού εἶναι πεταχτό.
Κι ἔχει στὸ λαιμὸ στολίδια
κι ἓνα φυλαχτό.

Ξαίρω ἓνα προβατάκι,
πού εἶναι μιὰ χαρά.
Κι ὅταν βλέπη τὴ μαμά του
παίζει τὴν οὐρά.

Ξαίρω ἓνα προβατάκι,
πού εἶναι τόσο δά.
Καὶ στὸ πράσινο χορτάρι
θέλει νὰ πηδᾷ.

Ξαίρω ἓνα προβατάκι.
μὰ πολὺ ζωηρό.
Πού μαθε τρελὰ παιγνίδια
καὶ τρελὸ χορό.

5. Τὰ χελιδόνια.

Καλῶς τα.

-Μιά μέρα καθόμουν στο παράθυρο και κάτι κεντούσα. Ἄξαφνα ἀκούω κελαδήματα.

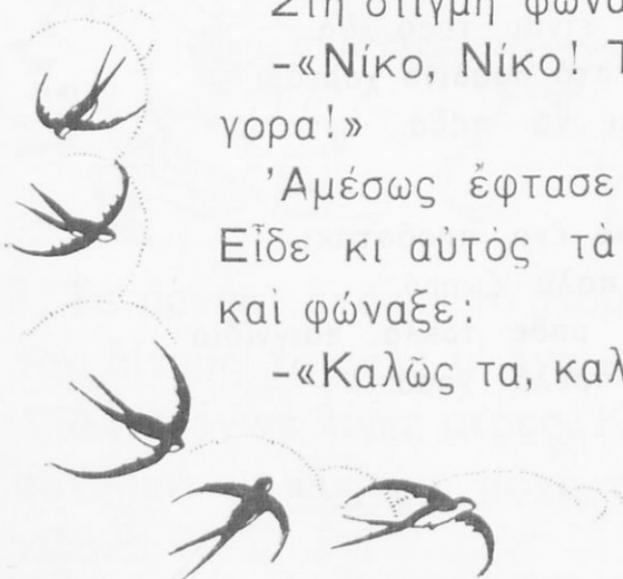
Δυὸ χελιδονάκια φτερούγιζαν μέσα στο δωμάτιο.

Στή στιγμή φωνάζω:

-«Νίκο, Νίκο! Τρέξε γρήγορα!»

Ἄμέσως ἔφτασε ὁ Νίκος. Εἶδε κι αὐτὸς τὰ χελιδόνια και φώναξε:

-«Καλῶς τα, καλῶς τα!»

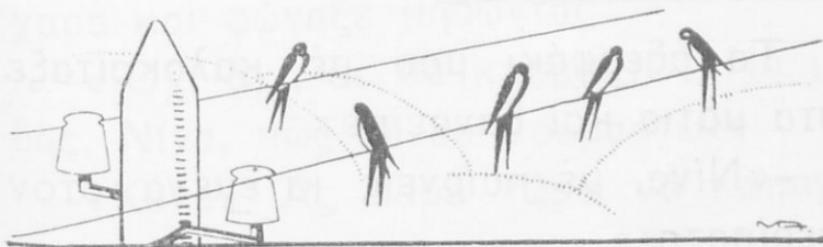
Στήν άμυγδαλιά.

Σέ λίγο τά δυό χελιδόνια πέταξαν έξω. Κάθησαν άπάνω στήν άμυγδαλιά κι άρχισαν τó κελάηδημα. Χωρίς άλλο μās χαιρετοῦσαν.

Χαιρετοῦμε κι έμεις τά δυό πουλάκια, τραγουδώντας:

—Ήρθανε τά χελιδόνια
στις παλιές φωλιές.
Και ξαναλαλοῦν τ' άηδόνια
στις τριανταφυλλιές.

Καλῶς ήρθατε και πάλι,
πρόσχαρα πουλιά!
Σας άνοίγουν τήν άγκάλη
τά καλά παιδιά!

6. Πρωτομαγιά.

Ἡ χαρά τῆς Νίνας.

Ἐνα βράδυ εἶπα στ' ἀδερφάκι μου:

-«Νίκο, σήμερα ἔχω μεγάλη χαρά!»

-«Πές μου, γιατί;»

-«Νά, ἡ δασκάλισσα εἶπε, πὼς αὔριο εἶμαστε γιὰ περίπατο. Θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή, νὰ γιορτάσωμε τὴν πρωτομαγιά».

-«Τί ώραῖα πού δὰ εἶναι!» εἶπε ὁ Νίκος, χτυπώντας τὰ χέρια του.

Μαζί κι ὁ Νίκος.

Τὸ ἀδερφάκι μου μὲ καλοκοίταξε στὰ μάτια καὶ ξαναεἶπε:

-«Νίνα, μὲ παίρνεις κι ἐμένα στὸν περίπατο;»

-«Σέ παίρνω. Ίσα ίσα τὸ εἶχα στοῦ μου. Ζήτησα λοιπὸν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴ δασκάλισσα κι αὐτὴ μοῦ εἶπε:

-«Ναί. Ἄς ἔρθη μαζί κι ὁ Νίκος. Φτάνει νὰ μὴν κουραστῆ».

Τὸ πρόσωπο τοῦ Νίκου ἀστράψε ἀπὸ χαρὰ καὶ φώναξε πηδῶντας:

-«Ὁχι ὄχι, δὲ δὰ κουραστῶ! Νὰ ἰδῆς, Νίνα, πὼς δὲ δα κουραστῶ!»

-«Καλά. Ἄς πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε».

Ἡ αὐγούλα.

Τὴν ἄλλη μέρα τρέξαμε ὅλοι στὸ σχολεῖο. Μπαίνομε στὴ γραμμὴ καὶ ξεκινούμε.

Τὸ ἀεράκι τῆς αὐγούλας μᾶς δροσίζει. Ὅλα τὰ παιδιὰ εἴμαστε γεμάτα χαρὰ καὶ τραγουδοῦμε :

— Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καὶ στὸν κόσμον χύνεις
μιά γλυκιὰ πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τὸ φῶς σου
σ' ὅλη μας τὴ γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄνθι ξεφυτρώνει
στὸ χλωρὸ κλαδί.

Πρόβαλες, αὐγούλα
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄρχισε νὰ ψέλνη
πάλι τὸ πουλί.

Στὸ βουναλάκι.

“Υστερ’ ἀπὸ λίγη ὥρα φτάνομε στὸ βουναλάκι.

Ἐκεί ἀπὸ κει ἀπάνω κοιτάζομε ὀλόγυρα.

Ὁ κάμπος καταπράσι-
νος. Οἱ τριανταφυλλιές
γεμάτες τριαντάφυλλα.

Οἱ πορτοκαλιές
φορτωμένες ἀνθη.

Οἱ λεμονιές τὸ
ἴδιο.

Τρέχομε ἄλλοι

ἀπὸ δῶ κι ἄλλοι

ἀπὸ κει. Καὶ κόβομε,

ὅλο κόβομε τὰ ὄμορφα
λουλούδια. Οἱ πλαγιές

βουίζουν ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὰ ξεφωνη-
τά μας.

Ἡ δασκάλισσα, γεμάτη χαρά, λέει:

-«Στὸ τέλος δὰ ἰδῶ, ποίος ἀπ’ ὅλους
δὰ φτιάσῃ τὸ καλύτερο μπουκέτο!»

-«Ἐγώ, ἐγώ!» φανάζομε, ὅλοι μὲ μιᾶς.

Οί πεταλούδες.

Μπροστά πηγαίνει ή Πόπη του δειού και πίσω όλα τ' άλλα παιδιά. Τρέχομε μέσα στα γεννήματα και κυνηγοϋμε τις πεταλούδες.

'Απ' όλες αυτές τις πεταλούδες ξεχωρίζομε μιά. Είναι ή πιό όμορφη. Και τρέχομε να τήν πιάσωμε. Αυτή όμως, ζωηρη ζωηρη, πηγαίνει απ' άνθό σ' άνθό. Και δέ μās κάνει τή χάρη να σταδῆ.

Τότε κι ἔμεῖς, ὅλοι μαζί, τῆς λέμε
τραγουδιστά:

— «Ἔλα, πεταλουδίτσα μου,
στάσου νὰ σὲ τσακώσω!
Δὲ θὰ σοῦ τσαλακώσω
καθόλου τὰ φτερά.

Θὰ σὲ ταῖζω ζάχαρη!
Θὰ σοῦχω γιὰ σπιτάκι
μεταξωτὸ κουτάκι!
Θὰ ζήσης μιὰ χαρά!»

— «Γιὰ τὴ δική σου ζάχαρη
καθόλου δὲ μὲ μέλλει.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ.

Κι ἔχω τὸν κάμπο τὸν πλατύ,
τὴ χλόη τὴ δροσάτη
βασιλικὸ παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

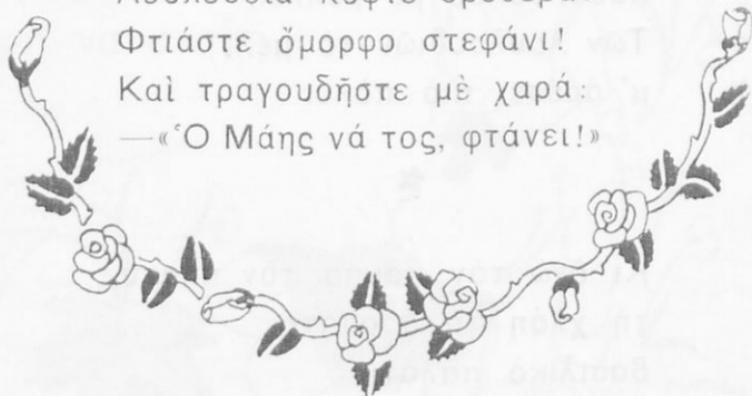
Τραγουδοῦμε πάλι.

Ὅμορφα, πολὺ ὁμορφα περάσαμε
στήν ἐξοχή. Καὶ τώρα νά. Ὅλα τὰ παι-
διὰ εἴμαστε πάλι στὴ γραμμὴ. Καθένα
κρατεῖ στὰ χέρια του λουλούδια, ὅσα
μπόρεσε νὰ πάρῃ.

Προχωροῦμε στὸ δρόμο χαρούμενοι
καὶ τραγουδοῦμε πάλι:

— Ἦρθ' ἡ πρωτομαγιά, παιδιά!
Στοὺς κάμπους σκορπιστήτε!
Μεσ' στὴ δροσοῦλα κι εὐωδιά
πετάξετε, χαρῆτε!

Λουλούδια κόψτε δροσερά!
Φτιάστε ὁμορφο στεφάνι!
Καὶ τραγουδήστε μὲ χαρά:
— «Ὁ Μάης νά τος, φτάνει!»

7. 'Ο Νίκος άρρωστος.

Ήρθε ο γιατρός.

Μιά μέρα άρρώστησε τὸ ἀδερφάκι μου.
Ἡ μητέρα, ἅμα εἶδε τὸ Νίκο μὲ πυ-
ρετό, τὸν ἔβαλε στὸ κρεβάτι. Κι ἀμέ-
σως ἔστειλε γιὰ τὸ γιατρό.

Ὁ γιατρός ἦρθε καὶ κοίταξε τὸ Νίκο.
Εἶδε πὼς εἶχε πολὺ πυρετό. Ζάρωσε
τὰ φρύδια καὶ εἶπε στὴ μητέρα:

-«Κυρὰ Ἐλένη· νὰ βάλῃς βεντουῦζες
στὸ κορμί τοῦ παιδιοῦ. Στείλτε νὰ πά-
ρετε καὶ τὸ φάρμακο ποὺ γράφω. Κι ἀπ'
αὐτό, νὰ τοῦ δίνετε κάθε ὥρα μιὰ κου-
ταλιά».

Κοντά στο Νίκο.

Όλη τη νύχτα, η μητέρα διόλου δεν κοιμήθηκε. Κάθεται κοντά στο κρεβάτι του Νίκου. Προσέχει να μην ξε-

σκεπαστῆ. Καί τοῦ δίνει τὸ γιαντρικό, τὴν ὥρα πού πρέπει.

Δέκα μέρες κράτησε αὐτὴ ἡ ἀρρώστια. Καί ἡ μητέρα εἶδε κι ἔπαθε, ὥσπου νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Νίκος.

“Όλες αυτές τις ημέρες βοηθούσα τη μητέρα. Συγύριζα τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τὰ βράδια καθόμουν καὶ τῆς ἔκανα συντροφιά.

Κατόπι πήγαινα νὰ κοιμηθῶ. Στην προσευχή μου παρακαλοῦσα τὸ Χριστὸ νὰ κάμῃ καλὰ τὸ Νίκο.

Ὁ γιατρός χαρούμενος.

Ἐνα βράδυ ἦρθε πάλι, στὴν ὥρα του, ὁ γιατρός.

Ἐκεῖ πού ξέταζε τὸν ἄρρωστο, τὸν τριγυρίσαμε ὅλοι μας. Τὸν κοιτάζαμε κατάματα νὰ ἰδοῦμε τί θὰ πῆ.

Ἄξαφνα γύρισε ὁ γιατρός. Ἐπιασε χαρούμενος τὸ χέρι τοῦ πατέρα καὶ εἶπε :

-«Δόξα στὸ Θεό! Κύρ Καλαμά. Γλίτωσε ὁ Νίκος μας!»

ἽΟλοι ἀστράψαμε ἀπὸ χαρά.

Ὁ Νίκος γίνεται καλά.

Ὁ πατέρας, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, εἶπε :

-«Ἐλα, γιατρέ μου. Γιὰ τὴ χαρά μας αὐτὴ, ἄς πιοῦμε ἓνα ποτηράκι κρασί!»

Ἡ μητέρα, δίνοντας τὸ κρασί, εἶπε :

-«Στὴν ὑγείά σου γιατρέ! Καὶ στὴν ὑγεία τοῦ Νίκου μας!»

ἽΥστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Νίκος ἦταν πιά καλά. Κι ἀρχίσαμε πάλι τὰ παιγνίδια.

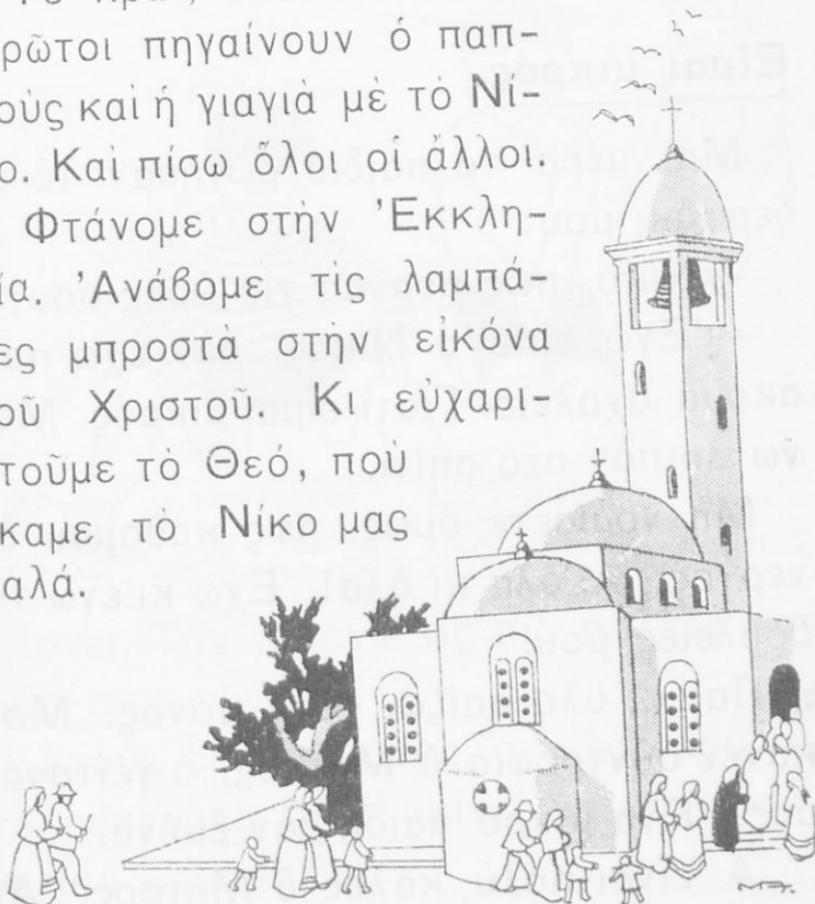
Στήν Ἐκκλησία.

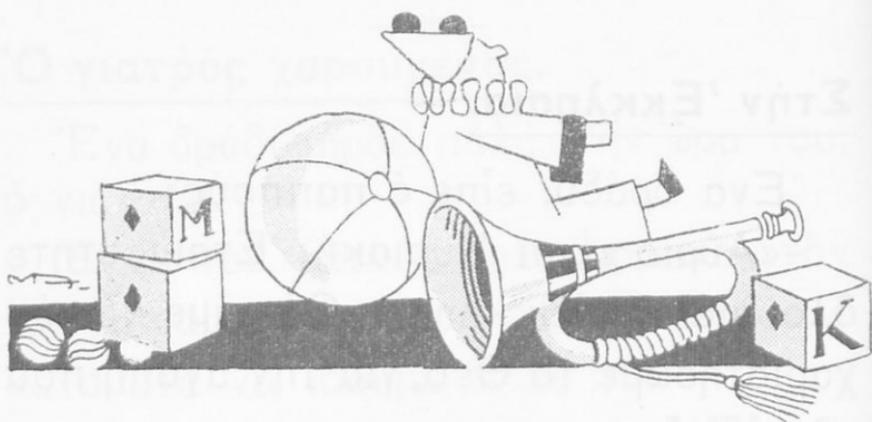
Ἐνα βράδυ, εἶπε ὁ παππούς:

-«Αὔριο εἶναι Κυριακή. Ἐτοιμαστήτε ὅλοι γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Θὰ πᾶμε νὰ εὐχαριστήσωμε τὸ Θεό, γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς ἔδειξε».

Τὸ πρωῖ, ὅλοι στὸ πόδι. Πρῶτοι πηγαίνουν ὁ παππούς καὶ ἡ γιαγιά μὲ τὸ Νίκο. Καὶ πίσω ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Φτάνομε στήν Ἐκκλησία. Ἀνάβομε τὶς λαμπάδες μπροστὰ στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Κι εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό, ποὺ ἔκαμε τὸ Νίκο μας καλά.

8. Τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν.

Εἶμαι μικρός.

Μιά μέρα τὰ παιδιά ρώτησαν τὸ ἀδερφάκι μου:

-«Νίκο, πῶς περνᾷς τις ὥρες σου;»

-«'Εγώ, εἶπε ὁ Νίκος, δὲν ἔχω πάει ἀκόμα σχολεῖο. Γιατί εἶμαι μικρός. Μένω λοιπὸν στὸ σπίτι.

Μὴ νομίζετε ὅμως, πῶς κάθομαι ἄνεργος. Ἄ, ὅλα κι ὅλα! Ἔχω κι ἐγὼ τις δουλειές μου.

Παίζω, ὅλο παίζω. Ὅχι μόνος. Μοῦ κάνει συντροφιά ὁ Μῆτσος, ὁ γείτονάς μας. Ἐνα μικρὸ παιδί, σὰν ἐμένα.

Ἄ, εἶναι πολὺ καλὸς ὁ Μῆτσος. Ἄν

τὸν ξαίρατε, δὰ θέλατε καὶ σεῖς νὰ τὸν ἔχετε φίλο.

Ὁ Λευκός.

Μὲ τὸ Μῆτσο παίζομε τὸ τόπι. Στὸ παιγνίδι αὐτὸ ὁ Μῆτσος δὲν τὰ κατα-

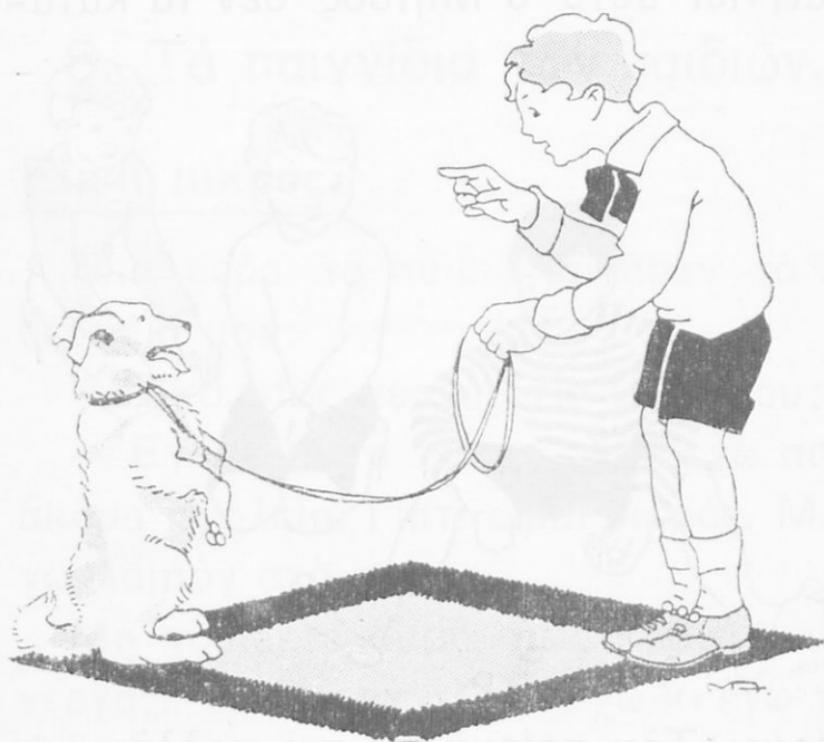

φέρνει. Τὸν παίρνω τις πιὸ πολλές φορές.

Στοὺς βόλους ὅμως, ὁ φίλος μου εἶναι μάστορας. Δὲ μ' ἀφίνει νὰ κάμω οὔτε μιὰ καραμπόλα.

Παρέα ἔχομε καὶ τὸ Λευκό. Ἐνα πα-
χουλό σκυλάκι. Μ' αὐτὸ παίζομε ὥρες
πολλές.

Πολὺ ὄμορφα παιγνίδια ξαίρει ὁ Λευ-
κός. Ἐλάτε σπίτι νὰ τὸν δῆτε. Στέκει

σούζα. Κάνει τὸν κοιμισμένο. Κάνει
τουῖμπες. Μὰ πιὸ νόστιμος εἶναι ὅταν
κουνάη τὰ μπροστινά του τὰ ποδαρά-
κια, σὰ νὰ χαιρετᾷ.

MTL

Οί κουκλές.

Ύστερ' ἀπὸ τὸ Νίκο εἶπα κι ἐγώ:

-Ἐμένα παιδιά, μ' ἀρέσουν οἱ κουκλές. Ὅταν τελειώνω τὶς δουλιές μου, πηγαίνω καὶ μιλῶ μαζί τους:

-«Καλημέρα, κουκλίτσες μου. Καθίστε ὅλες στὴ σειρά».

-«Ἐσύ, Ξανδούλα, εἶσαι λογοῦ! Νὰ προσέχης, γιατί εἶναι ντροπή!»

-«Ἐσένα, Τοτῶ μου, σ' ἀγαπῶ. Εἶσαι καλὸ κοριτσάκι. Κάθισε μιὰ στιγμή. Πηγαίνω νὰ σου φέρω καραμέλες».

-«Γιὰ ἔλα δῶ καὶ σὺ, Μπεμπέκο! Φάινεσαι, πὼς κάτι ἔκαμες. Νομίζω, πὼς ἔφαγες τὸ γλυκὸ τῆς

μανούλας. "Α! είσαι κακό αγόρι! "Αν τὸ ξανακάμης, δὰ σοῦ βάλω πιπέρι στὸ στόμα».

Κάμε νανάκια.

"Υστερα λέω πάλι:

-«Μὰ γιατί κλείνουν τὰ ματάκια σου, Τοτώ; Νύσταξες, μικρούλα μου; "Ελα. Πέσε στὴν κουνίτσα σου. Κοιμήσου κι ἐγὼ δὰ τραγουδῶ:

Κάμε νανάκια,
χρυσό μου παιδί,
λέει ἡ μανούλα σου
καὶ τραγουδεῖ.

Κλείσε τὰ μάτια σου
τ' ἀγγελικά,
κι ὄνειρα βλέπε
χρυσά, γλυκά!

Τὸ τραγούδι τοῦ θεῖου.

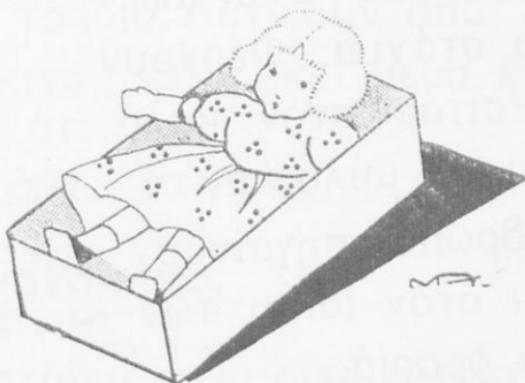
"Ολοι ξαίρουν, πὼς ἀγαπῶ πολὺ τὶς κοῦκλες. Γι' αὐτὸ ὁ θεῖος ἔκαμε ἕνα τραγούδι γιὰ μένα. Αὐτὸ ἐδῶ:

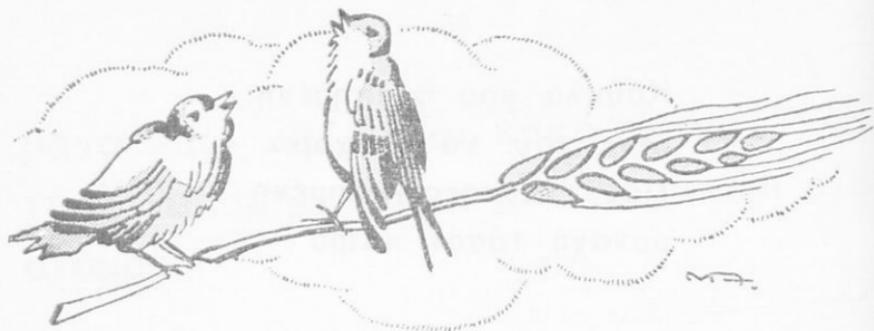
Κούκλα μου αγαπημένη,
λέγε μου, νὰ σὲ χαρῶ.
Πῶς ἐπέρασες, καημένη,
μοναχὴ τόσον καιρό ;

Ἔκλαιγες καλὸ κουκλάκι,
πλαγιασμένο στὸ κουτί,
ὅπως κλαίει τὸ παιδάκι,
ποὺ τὴ μάνα του ζητεῖ.

Νά με, ἦρθα καὶ σὲ πιάνω,
σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά.
Στὰ χειλάκια σου ἀπάνω
δίνω χίλια δυὸ φιλιὰ.

Πεταχτὴ ἀπ' τὸ σχολεῖο
τώρα ἔφτασα, Τοτῶ.
Δές, ἀκόμα τὸ βιβλίο
στὰ χεράκια μου κρατῶ.

9. ἤρθε τὸ καλοκαίρι.

Στὶς ἐξοχές.

Νά, ἤρθε τώρα ἡ ζέστη.
ἤρθε τὸ καλοκαίρι.

Ὁ πατέρας θέρισε τὰ χωράφια. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν κι οἱ ἄλλοι χωριανοί. Ὅλοι ἀλώνισαν τὰ στάχια. Φέρνουν τώρα τὸ σιτάρι στὸν καλὸ τὸ μυλωνά. Τ' ἀλέθει στὸ μύλο καὶ τὸ κάνει ἀλεύρι.

Οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν στὶς ἐξοχές. Κάθονται στὸν ἴσκιο τῶν δέντρων καὶ παίρνουν δροσιά.

Αὔριο εἶναι Κυριακή. Θὰ πᾶμε κι ἐ-
μεῖς στὴν ἐξοχή. Ἔτσι εἶπε ὁ πατέρας.

Στὸ περιβόλι.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰ σχόλασε ἡ Ἐκ-
κλησία, ξεκινήσαμε. Μαζὶ κι ὁ παπ-
ποῦς μὲ τὴ γιαιγιά. Σιγὰ σιγὰ, κουβε-
ντιάζοντας, φτάσαμε στὸ περιβόλι.

Ὁ πατέρας ἔχει μαντρωμένο τὸ πε-
ριβόλι. Ἔτσι δὲ μποροῦν τὰ ζῶα νὰ
πηδοῦν μέσα.

Μπαίνομε στὸ περιβόλι. Τί χαρά!

Τὰ λουλούδια μοσκοβολοῦν.

Οἱ μηλιές εἶναι γεμάτες μῆλα. Οἱ συ-
κιές γεμάτες σῦκα κι αὐτές. Οἱ ρο-
δακιγιές τὸ ἴδιο. Λυγίζουν ἀπὸ τὰ πολ-
λὰ ροδάκινα. Ὅλα ἐκεῖ μέσα εἶναι μιὰ
χαρά.

Στὸ λαχανόκηπο.

Περπατοῦμε σιγὰ σιγὰ, σ' ὅλο τὸ πε-

ριβόλι. Ὁ πατέρας κι ἡ μετέρα μᾶς ἐξηγοῦν τὸ κάθε τί.

Ἦστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα φτάνομε στὸ λαχανόκηπο. Πού εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ. Ἐκεῖ ἦταν ὁ κύρ Γιάννης ὁ περιβολάρης κι ἔσκαβε. Κατόπι ἴσιωνε τὸ χῶμα καὶ φύτευε λαχανικά.

Ὁ κήπος εἶναι χωρισμένος σὲ πολλές βραγιές. Στὴ μιὰ εἶναι ντομάτες. Στὴν ἄλλη μπάμιες. Στὴν ἄλλη μελιτζάνες. Καὶ στίς ἄλλες ἄλλα λαχανικά.

Σὲ μιὰ βραγιά.

Ὁ πατέρας κι ἡ μητέρα κάθισαν κάπου ἐκεῖ νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἐμεῖς ὅμως προχωρήσαμε πιὸ πέρα, γιὰ νὰ ἴδουμε ὅλο τὸν κήπο.

Κοιτάζοντας τὰ λαχανικά, σταματήσαμε σὲ μιὰ βραγιά. Κάτι περίεργο εἶδαμε ἐκεῖ.

Ἀπάνω στὰ λαχανικά ἦταν ἀμέτρητα σκουληκάκια πράσινα.

-«Πατέρα! Τρέξε κάτι νὰ ἰδῆς!» φωνάξαμε.

Οἱ κάμπιες.

Ἄμέσως ἔφτασε ὁ πατέρας. Εἶδε κι αὐτὸς τὰ σκουληκάκια. Φώναξε λοιπὸν τὸν περιβολάρη καὶ τοῦ εἶπε:

-«Γιάννη! Ἐδῶ, σ' αὐτὰ τὰ λάχανα, φάνηκαν κάμπιες! Ἄφησε λοιπὸν κάθε ἄλλη δουλιὰ κι ἔλα νὰ τὶς παστρέψωμε! Κάμε γρήγορα, γιατί δὰ τὰ χαλάσουν ὅλα!»

-«Πατέρα, τί δὰ χαλάσουν οἱ κάμπιες;»

-«Τὰ λάχανα!»

-«Τέτοια μικρούτσικα σκουληκάκια, μποροῦν νὰ κάμουν ζημιὰ;»

-«Τώρα εἶναι μικρά. Μὰ τρώγοντας τρώγοντας, δὰ γίνουν, σὲ λίγες μέρες, πολὺ μεγάλα. Καὶ τότε πιά, χωρὶς ἄλλο, δὰ χαλάσουν ὅλα τὰ λαχανικά».

Στόν πλάτανο.

Ὁ πατέρας ξαναεῖπε :

-«Σᾶς φαίνεται παράξενο ὄ,τι λέω γιά τις κάμπιες; Πιό ὕστερα δὰ σᾶς πῶ γι' αὐτές μιὰ ἱστορία. Καί τότε δὰ νιώσετε, τί κακό μποροῦν νὰ κάμουν».

Κατόπι γεμίσαμε τὸ καλάδι φρουτικά. Τὸ πήραμε καί πήγαμε στήν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ, κάτω στόν πλάτανο.

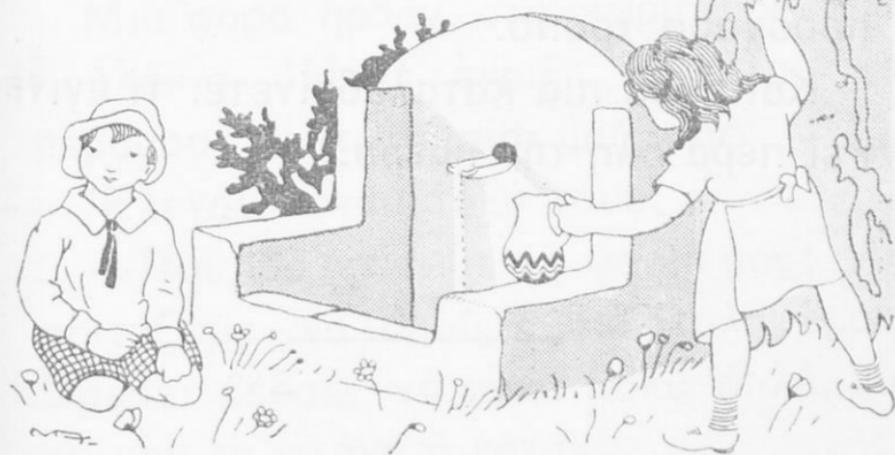
Ἡ βρυσούλα.

Πολύ ωραῖος εἶναι ὁ πλάτανος αὐτός.

Στὴ ρίζα του ἔχει φτιάσει ὁ παππούς μιὰ βρυσούλα. Κι ἀπ' αὐτὴ ἀναβρύζει γάρ-γαρο νεράκι, πολὺ δροσερό.

Μεγάλῃ χαρὰ νιώδομε, ὅταν εἴμαστε κάτω ἐκεῖ. Πο-λὺ ζωντὰ παιγνίδια παίζο-με γύρω στὴ βρυσούλα τοῦ παπποῦ.

Ὁ δεῖος ὁ Χωραφάς.

Στὸν πλάτανο ἀπὸ κάτω ἦταν ὁ παππούς καὶ ἡ γιαγιά. Ὁ παππούς ἔπινε τὸν καφέ. Ἡ γιαγιά ἐτοίμαζε τὸ φαγητό.

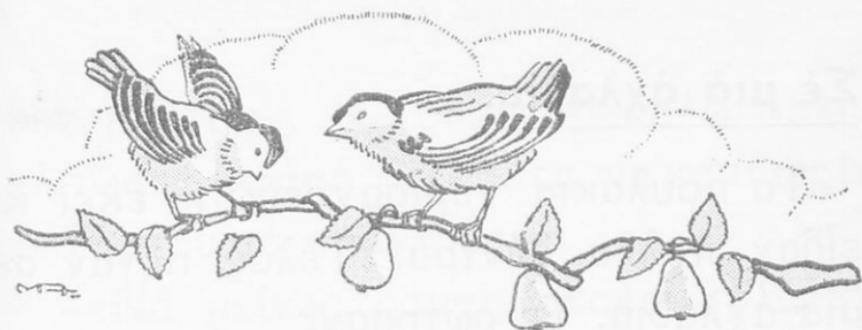
Ἔστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, νά κι ὁ δεῖος ὁ Χωραφάς μὲ τοὺς δικούς του.

Ἡ Βέρα, ἡ Πόπη, ὁ Φάνης κι ἡ Ἑλλη τρέχουν χαρούμενοι. Καὶ μᾶς χαιρετοῦν:

-«Νίνα, Νίκο! Γειά σας καὶ καλῶς σᾶς βρήκαμε!»

-«Καλῶς ἦρδατε, καλῶς ἦρδατε!»
τοὺς χαιρετοῦμε κι ἐμεῖς, μὲ τὸν ἴδιο πρόσχαρο τρόπο.

Καὶ τώρα πιά καταλαβαίνετε, τί ἔγινε κεῖ πέρα ὅλη τὴν ἡμέρα.

10. Δέντρο, πουλάκια, κάμπιες.

Νά μή φτάνη ή γάτα.

Κατόπι καθήσαμε ὅλοι στὸν ἴσκιο τοῦ πλατάνου καὶ ρωτήσαμε:

-«Πατέρα, τί δὰ μᾶς πῆς γιὰ τίς κάμπιες;»

-«'Ακοῦστε:

Μιά φορά ἦρθαν στὸ χωριό μας δυὸ πουλάκια. Ἦταν ἄνοιξη. Ἦθελαν νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι μαζί μας.

Ἔλεγαν συναμεταξύ τους:

-«Ποῦ δὰ χτίσωμε τὴ φωλιά μας; Ἄς κοιτάξωμε νὰ βροῦμε μιὰ καλὴ δέση. Πρέπει βέβαια νὰ εἶναι πολὺ ψηλὰ, γιὰ νὰ μὴν τὴ φτάνη ή γάτα».

Σέ μιὰ ἀχλαδιά.

Τὰ πουλάκια γύρισαν ἐδῶ κι ἐκεῖ κι εἶδαν πολλὰ δέντρα. Τέλος πῆγαν σέ μιὰ ἀχλαδιά. Τῆ ρώτησαν :

«Κυρά μου, μποροῦμε τάχα νὰ χτίσωμε στὰ κλαδιά σου τῆ φωλίτσα μας;»

-«Σᾶς δέχομαι μ' εὐχαρίστηση, καλὰ πουλάκια! Ναί, σᾶς δέχομαι, γιατί μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ συντροφιά σας. Καλῶς ναρδῆτε, καλῶς ναρδῆτε!»

Τὰ πουλάκια, εὐχαρίστησαν τὴν ἀχλαδιά. Καὶ τὴν ἴδια μέρα, ἄρχισαν νὰ χτίζουν τῆ φωλιά.

Γλιτῶστε με.

Τὸ δέντρο εἶπε :

-«Καλὰ μου πουλιά, εἶμαι καταπράσινο, ὅπως βλέπετε! Μὰ τί ὠφελεῖ; Ἔρχονται οἱ κάμπιες καὶ μοῦ τρῶνε τὰ φύλλα!»

«Σαλεύω τὰ κλαδιά μου, ὅσο μπορῶ δυνατά, γιὰ νὰ τίς διώξω. Αὐτὲς ὅμως

δέν πέφτουν. "Ω, σᾶς παρακαλῶ πολύ, γλιτῶστε με ἀπὸ τὶς κακὲς τὶς κάμπιες!"

Τὰ πουλιά ἀπάντησαν:

-«Νὰ μείνης ἡσυχῆ, καλὴ ἀχλαδιά. Σοῦ λέμε ἀλήθεια, πῶς δὲ θὰ μείνη οὔτε μιά».

"Ἐξι πουλάκια.

Τὰ πουλάκια σὲ λίγες μέρες εἶχαν ἐτοιμῆ τὴ φωλιά τους.

Τὸ δηλυκὸ πουλί γέννησε ἕξι αὐγουλάκια. Καὶ κάθησε νὰ τὰ κλωσήσῃ. Ὑστερ' ἀπὸ δε-

καπέντε μέρες βγῆκαν ἕξι πουλάκια, μικρούλια τόσα δά.

Τὴν ἴδια βδομάδα νὰ κι οἱ κάμπιες. Φάνηκαν στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Κι άμέσως άρχισαν νά τρῶνε τὰ τρυφερά τα φύλλα του.

Τὰ πουλιά τότε άρχισαν κι αυτά τή δική τους τή δουλιά. Μάζευαν τῖς κάμπιες και τάγιζαν μ' αυτές τὰ μικρά τους.

Έτσι σιγά σιγά, μεγάλωναν τὰ πουλάκια. Στην άρχή πετοῦσαν από κλαδί σέ κλαδί. Ύστερα από δέντρο σέ δέντρο. Και τέλος από περιβόλι σέ περιβόλι.

Τώρα πιά τὰ ἔξι πουλάκια βοηθοῦσαν τόν πατέρα και τή μητέρα. Μάζευαν κι αυτά, ὄλο μάζευαν τῖς κάμπιες.

Έχε γειά.

Έη άχλαδιά χαιρόταν

πολύ. Δέν ἤξαιρε πῶς νὰ εὐχαριστήση τὰ πουλάκια, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τῆς ἔκαναν.

Δέν εἶχε πιά ἀνάγκη νὰ σαλεύη τὰ κλαδιά της. Ἄν τὸ ἔκανε δὰ ἦταν κακό. Γιατὶ δὰ ἔπεφταν τ' ἀχλάδια της.

Τέλος πέρασε τὸ καλοκαίρι. Τότε τὰ ὀχτῶ πουλιὰ πῆγαν καὶ κάθισαν στὴν ἀχλαδιά γιὰ τελευταία φορά. Τῆς εἶπαν:

-«Ἐχε γειά, καλὸ δέντρο! Ἐμεῖς τώρα φεύγομε! Ἐχε γειά!»

-«Στὸ καλὸ, πουλάκια μου! Τὴν ἀνοιξὴ σᾶς περιμένω νὰ ξαναρδῆτε. Στὸ καλὸ!»

Τὰ μικρὰ πουλιὰ.

Πολὺ μᾶς ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ χαρούμενοι, τραγουδοῦμε:

Λουλουδίζει ἡ δάφνη
κι ἡ πορτοκαλιὰ
καὶ στὸ δάσος ψάλουν
τὰ μικρὰ πουλιὰ.

΄Αψηλά στο δέντρο
χτίζουν τή φωλιά,
χτίζουν παλατάκι
τὰ μικρὰ πουλιά,

Μές στο παλατάκι,
μέσα στη φωλιά,
ἤσυχά κοιμούνται
τὰ μικρὰ πουλιά.

11. Τὸ φαγητό.

Ἄπάνω στὰ κλαδιά.

Ἦρθε τὸ μεσημέρι. Ὁ κύρ Γιάννης ἔστρωσε χάμω κλαδιά. Κι ἄπάνω σ' αὐτὰ ἢ μητέρα ἔβαλε τὰ φαγητά.

Καθήσαμε κάτω ὅλοι κι ἐφάγαμε.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ φαγητὸ ἄρχισε τὸ τραγούδι. Πρῶτος τραγούδησε ὁ παππούς. Τὸν ἐβοηθοῦσε ὁ δεῖος ὁ Χωραφάς κι ὁ πατέρας.

Τὰ τραγούδια.

Ὁ παππούς, μ' ὅλα τὰ γερατεία του, τραγουδεῖ ώραϊα. Νά τὸ τραγούδι του:

—Στὴν τάβλα πού καθόμαστε
σὲ τοῦτο τὸ τραπέζι,
τὸν ἄγγελο φιλεύομε
καὶ τὸ Χριστὸ βλογαῖμε
καὶ τὴν κυρὰ τὴν Παναγιά,
τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους.

Ἦστερα τραγούδησε ὁ πατέρας μαζί

μέ τὸ θεῖο τὸ Χωραφά:

—Τώρα εἶν' Ἀπρίλης καὶ χαρά,
τώρα εἶναι καλοκαίρι.

Τὸ λέν τ' ἀηδόνια στὰ κλαδιά
κι οἱ πέρδικες στὰ πλάγια.

Τὸ λέν οἱ κοῦκοι στὰ ψηλά,
ψηλά στὰ καταράχια.

Ὁ χορός.

Μόλις τελείωσε τὸ τραγούδι αὐτό,

σηκώθηκε ἄξαφνα ἡ Βέρα. Καὶ εἶπε:

—«Χορό, παιδιά!»

Στή στιγμή πεταχτήκαμε ὅλοι ἀπάνω.
Πιαστήκαμε χέρι μὲ χέρι κι ἀρχίσαμε.

Ἡ Βέρα ἔσερνε τὸ χορό. Αὐτὴ πρῶ-
τη τραγουδοῦσε. Κι ἔπειτα παίρναμε τὸ
τραγούδι ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Μάνα μ' ψηλὸς βασιλικὸς
πλατύφυλλος καὶ δροσερός.
Μάνα μου, ποιὸς τὸν πότιζε;
καὶ ποιὸς τὸν δροσολόγιζε;

Κι ἔκαμε φύλλα καὶ κλαδιὰ
καὶ σκέπασε μιὰ γειτονιά.
Καὶ σκέπασε καὶ μένανε,
ποῦ μ' ἔχει ἢ μάνα μ' ἔνανε.

12. 'Ο τζίτζικας.

Κάτω στο πεῦκο.

Ύστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔπαψε ὁ χορός. Οἱ μεγάλοι ξαπλώθηκαν στὸν ἴσκιο ν' ἀναπαυτοῦν. Ἐμεῖς καθήσαμε κάτω στὸ πεῦκο καὶ παίζαμε.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἀκοῦμε ἀπάνω στὸ πεῦκο:

-Τζζ, τζ τζ τζζ!

-«Τί εἶναι αὐτό, ποὺ τραγουδεῖ ἔτσι;»
ρώτησε ἡ Ἑλλη.

-«Τζίτζικας!» ἀπαντήσαμε οἱ ἄλλοι.

Ἡ Ἑλλη σηκώνεται καὶ κοιτάζει ἀπάνω στὸ πεῦκο. Κοιτάζει ἀπὸ δῶ, κοιτάζει ἀπὸ κεῖ. Τίποτα δὲ βλέπει. Μόνο τὸ τραγούδι ἀκούει.

Βάσο πρόσεξε.

Ὁ Βάσος, τοῦ περιβολάρη, εἶπε:

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

-«Θέλεις, Έλλίτσα, νά σου φέρω τὸν τζίτζικα;»

-«Ναί, ναί!» ἀπάντησε αὐτή.

Ὁ Βάσος, στή στιγμή, σκαρφάλωσε στὸ πεῦκο. Καί σιγὰ σιγὰ πλησίασε τὸ κλαδάκι, πού ἦταν ὁ τζίτζικας.

Ἡ Πόπη φώναξε:

-«Ὁ Θεὸς νά φυλάξη! Βάσο, πρόσεξε! Τὸ κλαδί πού πατᾶς λύγισε πολύ. Κι εἶναι φόβος νά σπάση!»

Μπράβο Βάσο!

Ὁ Βάσος πλησίασε τὸν τζίτζικα. Ἄπλωσε σιγὰ σιγὰ τὸ χέρι καί, φάπ! πιάνει τὸν τραγουδιστή.

-«Μπράβο, Βάσο!» φωνάξαμε ὅλοι, χτυπώντας τα παλαμάκια.

-Τζάαα! φωνάζει δυνατὰ κι ὁ τζίτζικας. Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ φύγη.

Ὁ Βάσος κατέβηκε κι ἔδωσε στὴν Ἑλλη τὸν τζίτζικα.

Πέτα τώρα.

Ἡ Ἑλλη παίρνει τὸν τζίτζικα καὶ τὸν καλοκοιτάζει. Τὸν κοιτάζει ἀπὸ δῶ, τὸν βλέπει ἀπὸ κεῖ.

-«Γιὰ κοιτᾶτε! εἶπε. Ἐνα ζῶο, τόσο

δὰ καὶ νὰ βγάζη τόση δυνατὴ φωνή!

Μπράβο, τραγουδιστή μου! Μὰ ξαί-
ρεις; Θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγης! Νὰ πᾶς
ὅμως ἀπάνω στοῦ πεῦκο καὶ νὰ ξαναρ-
χίσῃς τὸ τραγούδι!»

-Τζάαα! φώναξε ὁ τζίτζικας.

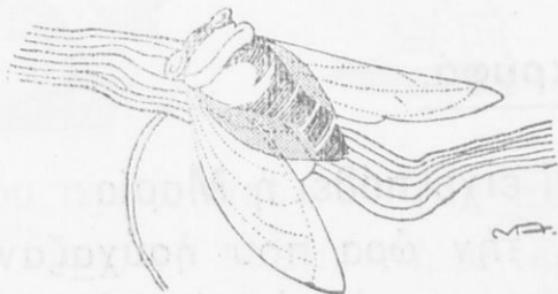
-«Ἐτσι μπράβο! Πέτα τώρα!»

Πάλι στοῦ πεῦκο.

Ὁ τζίτζικας πέταξε καὶ ξανακάθησε
στοῦ πεῦκο. Κι ἄρχισε πάλι τὸ ζωηρό
του τὸ τραγούδι. Χωρὶς ἄλλο ἔλεγε:

-«Εὐχαριστῶ, Ἑλλίτσα! Εὐχαριστῶ,
καλό μου κοριτσάκι!»

Ἐτσι, χαρούμενοι, περάσαμε ὅλη τὴν
ἡμέρα. Τὸ βράδυ γυρίσαμε στοῦ χωριό.

13. Τὸ πάθημα τῆς Μαρίας.

Στὴν τραπεζαρία.

Τὴν ἄλλη μέρα ξυπνήσαμε πρωὶ πρωί. Καθένας ἔπιασε τὴν ἐργασία του. Καὶ μόνο ἡ Μαρία, ἡ ὑπηρέτρια, δὲ φάνηκε ἀκόμα.

Πηγαίνομε στὴν τραπεζαρία. Μόλις ἀνοίξαμε τὴν πόρτα βλέπομε τὴ Μαρία. Ἦταν ξαπλωμένη στὸν καναπέ καὶ βογγοῦσε.

Τὸ εἶπαμε στὴ μητέρα, κι αὐτὴ ἔτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ.

-«Τί ἔπαδες;» τὴ ρώτησε.

Ἡ Μαρία εἶπε τὴν ἀλήθεια.

Πῆγε κρυφά.

Νά τί εἶχε πάθει ἡ Μαρία:

Χθές, τὴν ὥρα ποὺ ἠσύχαζαν ὅλοι, αὐτὴ πῆγε κρυφὰ σὲ μιὰ μηλιά. Ἔκοψε

κι ἔφαγε πολλὰ μῆλα, γινωμένα κι ἀ-
γίνωτα.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ σὲ μιὰ συκιά. "Ε-
φαγε καὶ παράφαγε ἀλήθεια.

Τὸ βράδυ τὴν ἔπιασε δυνατὸς πόνος.
Ντράπηκε ὅμως νὰ τὸ πῆ στὴ μητέρα.

"Ὀλη τὴν ἡμέρα ὑπόφερε ἡ Μαρία.

Τὸ βράδυ βράδυ τῆς λιγότεψαν οἱ πό-
νοι. Τῆς ἔκαμε καλο τὸ φάρμακο, πού
τῆς ἔδωσε ὁ γιατρός.

Τὴν πειράζαμε.

Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε καλά, τὴν πει-
ράζαμε:

-«Μαρία, γιὰ πὲς ἀλεύρι;»

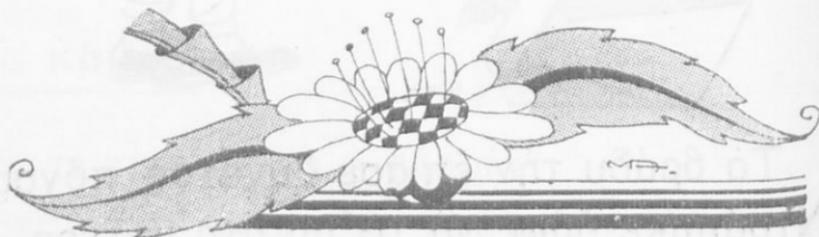
-«'Αλεύρι!» ἀπάντησε αὐτή, γελών-
τας.

-«'Η μηλιά σὲ γυρεύει!»

-«'Η συκιά σὲ γυρεύει!»

'Η Μαρία, γέλασε πιὸ πολὺ τώρα καὶ
εἶπε:

-«'Εννοια σας, καὶ δὲν τὴν ξαναπα-
θαίνω!»

14. Ἡ νοικοκυρούλα.

Συγυρίζω τις κότες.

Τὴν ἡμέρα πού ἀρρώστησε ἡ Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα:

-«Σήμερα Νίνα, δὰ κάμης ὅλες τις μικρές ἐργασίες. Τὸ ξαίρω, εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα. Ἔτσι δὰ συγυρίσης προσεχτικά.

Πρῶι πρῶι λοιπὸν κατέβηκα στὴν αὐλή κι ἄνοιξα τὸ κοτέτσι. Οἱ κότες βγήκαν τότε μιὰ μιὰ. Κι ἐγὼ ἔδωσα σ' αὐτὲς φαγὶ καὶ νερό.

Κατόπι καθάρισα τὸ κοτέτσι. Πῆρα τ' αὐγά

πού γέννησαν οί κότες. Τὰ ἔβαλα στο
καλαδάκι καὶ τὰ ἔφερα στὴ μητέρα.

Τὰ κλωσοπουλάκια.

Ξεχωριστὴ ἀγάπη ἔχω στὰ κλωσο-
πουλάκια.

Τὴν ὥρα, πού τὰ φροντίζω θυμώνει
ἡ κλώσα. Νομίζει, πὼς κάτι κακὸ δὰ
πάθουν τὰ παιδάκια τῆς.

Ἐγὼ τότε τῆς λέω:

-«Μὴ φοβᾶσαι, κυρά μου! Μάθε, πὼς
κι ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ πουλάκια σου!»

Φίλη μου παλιά.

Μὰ ἡ κλώσα ξακολουθεῖ τὸ θυμὸ τῆς.
Καὶ τότε τῆς λέω τραγουδιστὰ:

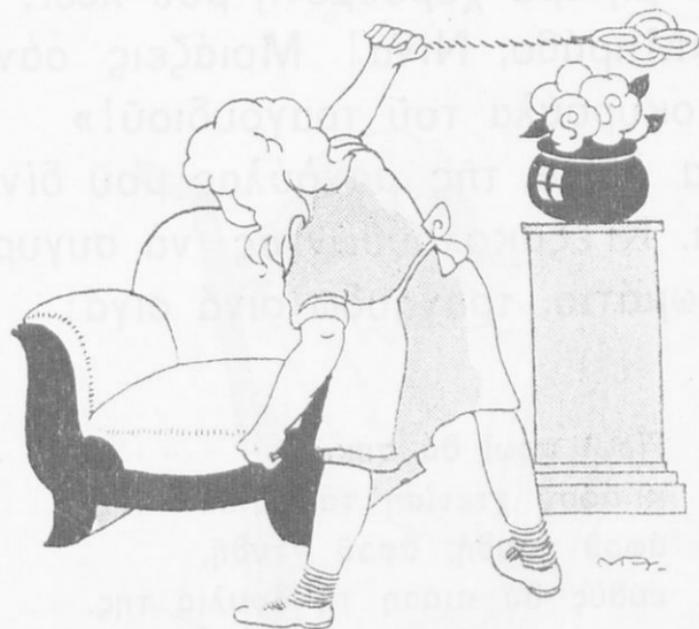
— Κλού, κλού, κλού, μ' ἓνα θυμὸ
στὴν αὐλὴ γυρνᾶ ἡ κλώσα,
μὲ τὸ φουσκωτὸ λαιμὸ
καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τὰ τόσα.

Κλώσα, φίλη μου παλιά,
Τί θυμώνεις σὰ ζυγώνω;
Δὲ σ' ἀγγίζω τὰ πουλιά,
μόνο σοῦ τὰ καμαρώνω!

Τὸ δωμάτιό μου.

Ἡ μητέρα μου ἔχει παραχωρήσει ἓνα μικρὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖ ἔχω τὰ βιβλία καὶ τὶς κοῦκλες μου. Σ' αὐτὸ γράφω καὶ διαβάζω τὸ μάθημά μου.

Αὐτὴ τὴν καμαρούλα τὴ συγυρίζω

μόνη μου. Τή σκουπίζω καθαρά καθαρά. Ξεσκονίζω τὸ καναπεδάκι, τὶς καρέκλες καὶ τὸ τραπέζι. Κι ἔτσι τὸ κάθε τι ἐκεῖ μέσα εἶναι στὴ θέση του.

Σάν τὴ νοικοκυρούλα.

Ἡ μητέρα χαρούμενη μοῦ λέει:

-«Μπράβο, Νίνα! Μοιάζεις σάν τὴ νοικοκυρούλα τοῦ τραγουδιοῦ!»

Τὰ λόγια τῆς μανούλας μοῦ δίνουν χαρά. Κι ἐξακολουθώντας νὰ συγυρίζω τὸ δωμάτιο, τραγουδῶ σιγά σιγά:

Πρῶι πρῶι δὰ σηκωθῆ
κι ἀφοῦ χτενίση τὰ μαλλιά της,
ἀφοῦ πλυθῆ, ἀφοῦ ντυθῆ,
εὐθὺς δὰ πιάση τὴ δουλιὰ της.

Νοικοκυρούλα χαρωπῆ,
τὴν τεμπελιὰ δὲν τὴ γνωρίζει·
μὲ τὴν πολλή της προκοπῆ
αὐτὴ τὸ σπίτι της στολίζει.

Ἀκούραστη κι ἐργατική,
τὸ βράδυ κάνει καὶ νυχτέρι
στὸ ἔργο της προσεχτική,
ὅ,τι δουλιὰ τῆς πῆς, τὴν ξαίρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὅλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τὴ μικρούλα,
καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά:
— «Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα!»

15. Στο σχολείο.

Πλάι στη Νίνα.

“Εν’ απόγεμα ήρθαν στο σπίτι οί φί-

λοι του Νίκου. Κι άρχισαν νά μιλουῦν
για τὸ σχολεῖο.

Ο Νίκος ἔλεγε:

Ἐγώ, παιδιά, ὅπως ξαίρετε, δὲν εἶχα πάει ὡς τώρα σχολεῖο. Γιατί ἤμουν μικρός.

Ὅταν ὁμως ἡ Νίνα ἔπαιρνε τὸ βιβλίο, πήγαινα κι ἐγὼ καὶ καθόμουν πλάϊ της.

-«Ἀδερφούλα, διάβασε ν' ἀκούσω κι ἐγώ!» τῆς ἔλεγα.

Ἡ Νίνα μου ἔκανε τὴ χάρη. Διάβαζε δυνατὰ κι ἐγὼ πρόσεχα.

Οἱ ἱστορίες, πού ἦταν στὸ βιβλίο τῆς Νίνας, μου ἄρεσαν πολὺ. Τὶς μάθαινα λοιπὸν ὅλες. Καὶ τὶς ἔλεγα κατόπι στὴ μητέρα καὶ στὴ γιαγιά.

Θέλω νὰ μάθω γράμματα.

Πολλὲς φορές ἔλεγα στὴ μητέρα:

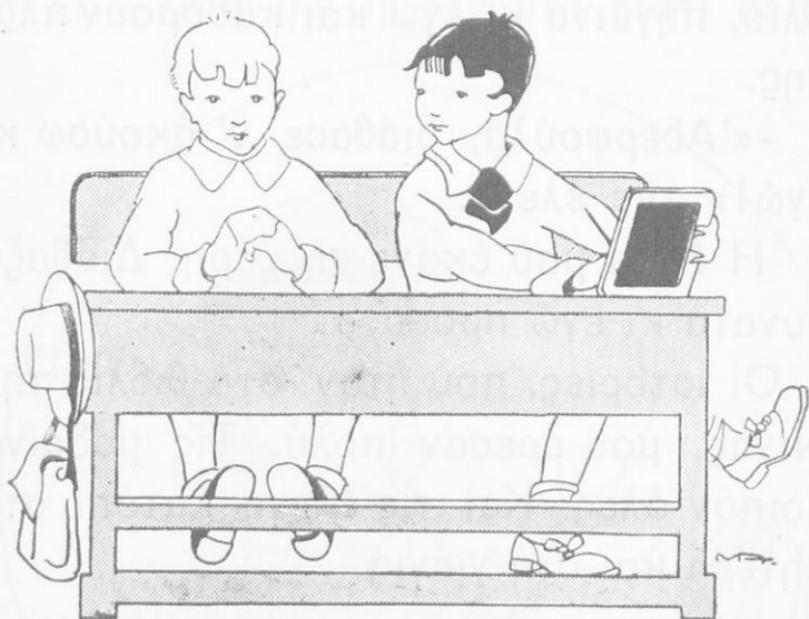
-«Μανούλα, πότε δὰ πάω σχολεῖο; Νά, γιὰ κοίτα πόσο μεγάλωσα τώρα! Θέλω κι ἐγὼ νὰ μάθω γράμματα!»

Αὐτὴ μου ἀπαντοῦσε:

-«Θὰ πᾶς, ἀγόρι μου, δὰ πᾶς. Ὁ καιρὸς πλησιάζει».

“Ὑστερ’ ἀπὸ λίγες μέρες, εἶπε ὁ πατέρας:

-«Λοιπὸν, Νίκο, αὔριο ἔχει σχολεῖο!»

Πολύ, πάρα πολύ χάρηκα, ὅταν ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια.

Καλῶς το.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ πρωί, νά κι ἐγώ, στὸ σχολεῖο! Ὁ δάσκαλος μὲ δέχτηκε γελαστός.

-«Καλῶς το, τὸ καλὸ παιδί!» μοῦ εἶπε. Καί μ' ἔβαλε νὰ καθήσω πλάϊ στο φίλο μου τὸ Μῆτσο.

Ὁ δάσκαλος μᾶς ἔλεγε ἱστορίες. Μᾶς ἔλεγε παραμυθάκια. Κι ἐμεῖς ἀκούαμε.

Τὸ μεσημέρι πήγαμε σπίτι. Ἡ γιαγιά βγῆκε πρώτη νὰ μᾶς δεχτῆ.

Ἐγώ, μόλις τὴν εἶδα ἔτρεξα χαρούμενος. Αὐτὴ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, μὲ φίλησε καὶ εἶπε:

-«Καλῶς το μου! Καλῶς το μου! Ἄ! πῶς μοσκομυρίζει τὸ ἀγοράκι μου!»

16. Ἡ πεισματάρια μέλισσα.

Λόγια χαμένα.

Ἐνα βράδυ μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά:

-«Νίκο, δὰ μοῦ πῆς τὴν ἱστορία, ποῦ ἔμαδες στὸ σχολεῖο σήμερα;»

-«Ναί, γιαγιά. Θὰ σοῦ πῶ τὴν πεισματάρια μέλισσα.»

-Μιὰ μέλισσα δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὴ δουλιά. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα λόγο νὰ ἐργαστῆ, σὰν τὶς ἄλλες ἀδερφές της. Ἡ μητέρα τῆς μιλοῦσε πάντα μὲ τὸ καλό. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἄκουε. Γινόταν χειρότερη.

Ἡ καημένη ἡ μητέρα, ἦταν πολὺ στενοχωρημένη. Γιατὶ ἔβλεπε, πῶς ὅλες οἱ συμβουλές της ἦταν λόγια χαμένα. Ἔτσι δὲν ἤξαιρε πιά τί νὰ κάμη τὴν κόρη της.

Ὅλες εἶναι κουτές.

Ἐνα πρωὶ ἡ μητέρα φώναξε πάλι τὴν πεισματάρια. Τῆς εἶπε:

-«Πρόσεξε, κόρη μου. Για κοιτά πώς οί αδερφές σου βγαίνουν με τη σειρά από την κυψέλη. Τρέχουν όλες άκούραστα στην έργασία και κουβαλοῦν κερι

και μέλι. Σύ, παιδί μου, γιατί δέ θέλεις νά δουλέψης;»

-«Όλες αυτές είναι κουτές! άπάντησε ή πεισματάρα. Έγώ δέ δουλεύω!»

Έλα στα σύγκαλά σου.

ΈΗ μητέρα έκαμε πάλι ύπομονή. Της

μίλησε και τώρα με γλυκόν τρόπο.

-«Έλα στα σύγκαλά σου, παιδί μου!»

-«'Εκείνο που σου λέω! Δέ δουλεύω!»

φώναξε ή πεισματάρα.

-«Μα τότε, παιδί μου, δέ μπορείς να

μείνης πιά στο σπίτι μου. Σου τὸ λέω με πολλή μου λύπη. 'Εδῶ βλέπεις, δέν ἔχομε τεμπέληδες. Πήγαινε λοιπὸν στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ! Καί κάμε τὰ χίλια καλά!»

-«Ναί, δά φύγω!

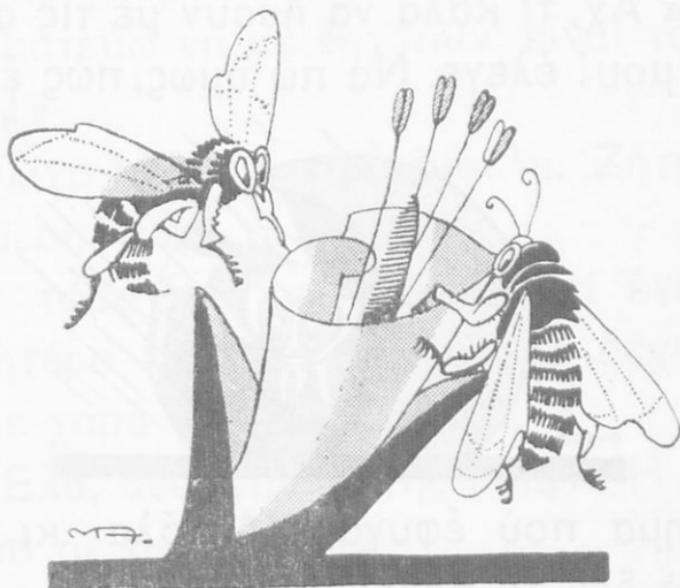
Αὐτὸ θέλω κι ἐγώ!» εἶπε με θυμό, ή πεισματάρα. Κι ἀμέσως πέταξε ἀπὸ τήν κυψέλη. Ἔφυγε, χωρίς νά χαιρετίση τή μητέρα!

Σέ μιὰ κουφάλα.

Ἡ πεισματάρα μέλισσα πέρασε καλά

τήν ημέρα. Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ νύχτα, δὲ
μποροῦσε πιά νὰ μείνη στὰ λουλούδια.
Ἔπρεπε νὰ φυλαχτῆ ἀπὸ τὸ κρύο.

Βρῆκε λοιπὸν μιὰ κουφάλα σ' ἓνα
δέντρο. Κι ἐκεῖ χώθηκε νὰ περάση τῆ
νύχτα.

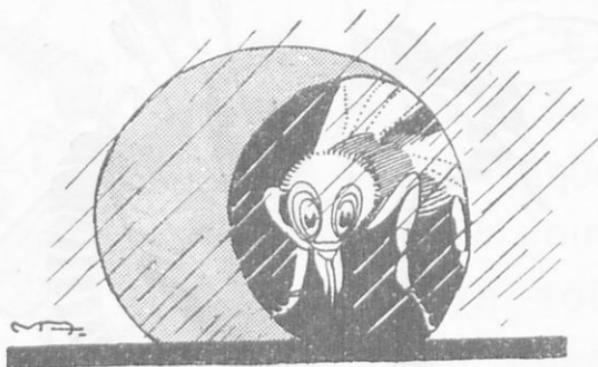
Τὴν ἄλλη μέρα πέταξε ἔξω. Ἔλεγε :
-«Καλὰ ἔκαμα κι ἔφυγα! Δὲ μοιάζω
ἐγὼ τίς κουτές τίς ἀδερφές μου. Δου-
λεύουν σὰ σκλάβες, κουβαλώντας μέλι.
Καὶ πῶς τὸ μοιράζει ἡ μάνα μας; Ὅ-
πως θέλει. Ἐγὼ ὅμως ὅ,τι κι ἂν ἔχω
εἶναι δικό μου!

Πέρασε άσχημα.

Μια μέρα έπεσε πολύ δυνατή βροχή.
'Αστραπές, βροντές, άνεμος δυνατός.

'Η μέλισσα δέν πέρασε διόλου καλά
μέσα στην κουφάλα.

— «'Αχ, τί καλά νά ήμουν με τίς αδερ-
φές μου! έλεγε. Νά πω όμως, πώς έκαμα

άσκημα πού έφυγα; 'Α, όλα κι όλα.
Αυτό δέν τό παραδέχομαι!»

Τέλος σταμάτησε ή βροχή. Τώρα πιά
κατάλαβε, πώς πρέπει νά μαζέψη κάτι.
Χειμώνας έρχεται και τό κρύο δέ χω-
ρατεύει.

Κατά δυστυχία όμως έκαμε πολύ άρ-
γά αυτή τή σκέψη. 'Ο χειμώνας είχε
έρθει. Και τί χιόνια πολλά πού έφερε!

Θά πάω στη μητερούλα.

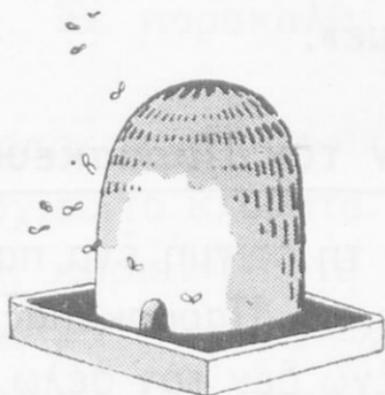
Ἡ πεισματάρρα ἀναγκάστηκε τώρα ν' ἀλλάξη γνώμη.

-«Πολὺ κουτὰ ἐφέρθηκα! εἶπε. Θά πάω στη μητερούλα καὶ στὶς ἀδερφοῦλες μου. Πιστεύω νὰ μὲ δεχτοῦν· εἶναι τόσο καλές!»

Σὲ λίγο φτάνει στὴν κυψέλη. Ζήτησε συχώρεση γιὰ ὅ,τι ἔκαμε.

Καὶ τώρα πιά, φαντάζεστε τί ἔγινε. Ἡ μητέρα κι ὅλες οἱ ἀδερφές δέχτηκαν μὲ χαρὰ τὴν πεισματάρρα.

-«Ἔλα, ἀδερφοῦλα, τῆς εἶπαν. Ἡ δέση σου σὲ περιμένει!»

17. Ὁ τρύγος.

Στή γραμμή.

Ἔνα μεσημέρι εἶπαμε στή μητέρα:

-«Μανούλα, σήμερα ἔχομε χαρά!»

-«Τί τρέχει, παιδιά μου;»

-«Τὸ ἀπόγεμα εἴμαστε γιά περίπατο.

Θὰ πᾶμε ὅλοι στ' ἀμπέλι τοῦ παπποῦ
νὰ ἰδοῦμε τὸν τρύγο!»

Τὴν ὠρισμένη ὥρα βρεθήκαμε ὅλοι
στὸ σχολεῖο. Μπαίνομε στή γραμμή.

Ὁ δάσκαλος εἶπε:

-«Παιδιά, δὰ πᾶμε στὸν παπποῦ τοῦ
Νίκου, τὸ γέρο Καλαμά. Μᾶς προσκά-
λεσε στ' ἀμπέλι του. Πηγαίνομε νὰ τὸν
χαιρετίσωμε».

Δέ δέλουν τὸν Παρασκευά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἓνα παιδί εἶπε:

-«Κύριε, ὁ Παρασκευάς ἦρθε πλάι
μου. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν δέλω σύντροφο!»

-«Οὐτ' ἐγώ! οὐτ' ἐγώ!» φώναξαν κι ἄλλοι.

Καί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; Εἶχαν δίκιο τὰ παιδιὰ, ποὺ δὲν τὸν ἤθελαν.

Ὁ Παρασκευᾶς ἦταν σκληρὸ παιδί. Στὸ σπίτι δὲ λογάριαζε κανένα. Στὸ σχολεῖο τὸ ἴδιο. Δὲν ἄφηνε παιδάκι ἀ-
πείραχτο.

Πήγαινε τον σπίτι.

Ὁ δάσκαλος ἤξαιρε καλὰ τὸν Παρασκευᾶ. Φώναξε λοιπὸν τὸν ἐπιστάτη καὶ τοῦ εἶπε:

-«Κὺρ Νικόλα, ἔχουν δίκιο τὰ παιδιὰ. Ὁ Παρασκευᾶς δὲν πρέπει νὰ ἔρθη μαζί μας. Σὲ παρακαλῶ, πήγαινε τον σπίτι!»

Ὁ Παρασκευᾶς, σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε τὰ κλάματα.

-«Ὁχι, κύριε! Πάρτε με μαζί σας! Πάρτε με, σᾶς παρακαλῶ, καὶ δὰ εἶμαι ἡσυχος!»

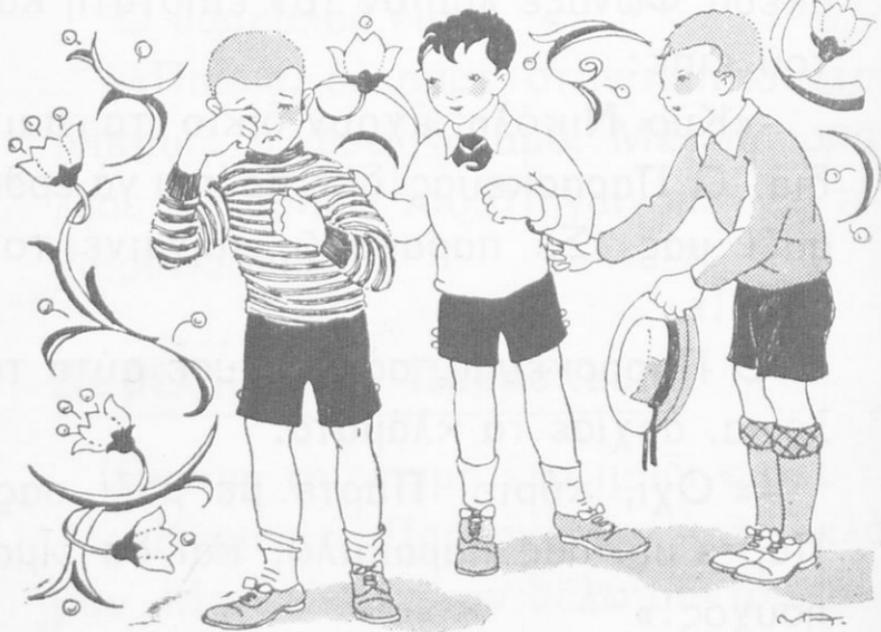
Πολύ λυπηθήκαμε, ὅταν εἶδαμε τὸν Παρασκευὰ νὰ κλαίῃ ἔτσι. Πλησιάσαμε λοιπὸν τὸ δάσκαλο καὶ τοῦ εἶπαμε :

-« Ἄς ἔρθη, κύριε! Θὰ εἶναι ἡσυχος! »

Γιὰ χάρη τῶν παιδιῶν.

Ὁ δάσκαλος σκέφτηκε λίγο. Καὶ κατόπι εἶπε στὸν Παρασκευά :

-« Γιὰ χάρη τῶν παιδιῶν θὰ σὲ πάρωμε. Μὰ πρόσεξε! Νὰ εἶσαι ἡσυχος! »

Κατόπι ξεκινούµε µέ τραγούδια και χαρές. Σέ λίγο φτάνοµε στ' ἀμπέλι.

Ὁ παππούς περιμένει. Μᾶς καλοδέχεται χαρούµενος.

Μπαίνοµε στ' ἀμπέλι. Τί ώραϊα! Τὰ κλήµατα εἶναι φορτωµένα σταφύλια. Σταφύλια μαῦρα κι ἄσπρα, ὅλα γινωµένα.

Μέσα ἐκεῖ γινόταν πανηγύρι ἀληθινό.
Γυναῖκες κι ἄντρες τρέχουν πέρα δῶδε.
Κι ὅλοι τρυγοῦν.

Κόβουν τὰ σταφύλια καί τὰ βάνουν

στά καλάδια. Κι ὕστερα τὰ κουβαλοῦν
στά πατητήρια.

Βοηθοῦμε στὸν τρύγο.

“Ὅλα τὰ παιδιά, σκορπιστήκαμε στ’
ἀμπέλι. Καὶ βοηθοῦμε στὸν τρύγο.

Κατόπι πήγαμε στὴν ἄκρη τοῦ ἀμπε-
λιοῦ. Ἐκεῖ περνᾷ τὸ ποτάμι.

Στὴν ἀκροποταμιὰ εἶναι πολλές λεῦ-
κες στὴ σειρά. Κάτω ἀπ’ αὐτὲς καθή-
σαμε ὅλοι καὶ περιμέναμε τὸν παπποῦ.

Σὲ λίγο ἦρθε ὁ παππούς ἐκεῖ. Ἐφερε
ἓνα καλάδι γεμάτο σταφύλια. Σταφύλια
καλοδιαλεγμένα, ἓνα κι ἓνα. Μ’ αὐτὰ
φίλεψε ὅλα τὰ παιδιά.

Στὸν ἴσκιο.

Ἐκεῖ, στὸν ἴσκιο, ἀρχίσαμε κατόπι τὰ
παιγνίδια. Ἐπαίξαμε τὴν τυφλόμυγα, τὴ
μέλισσα κι ἄλλα. Ἡ χαρά μας ἦταν ἀ-
κράτητη. Καὶ τὰ ξεφωνητὰ μας ἀκούον-
ταν σ’ ὅλα τ’ ἀμπέλια γύρω.

Όταν κουραστήκαμε καθήσαμε κάτω.
Κι ὅλοι μαζί τραγουδήσαμε:

Καλῶς μᾶς ἦρδες, Αὔγουστε
μὲ τὰ γλυκὰ σου δῶρα,
νά, ἔφτασε ἡ ὥρα,
μᾶς κράζει μὲ χαρά.

Λυγίζουνε τὰ κλήματα,
χλωρὰ καὶ φουντωμένα,
σταφύλια φορτωμένα
καὶ φύλλα δροσερά.

Ἐλάτε, ξεκρεμάσετε,
ἀγαπητὰ παιδάκια,
αὐτὰ τὰ καλαδάκια,
πού εἶναι ψηλὰ ἐκεῖ.

Νὰ πᾶμε νὰ τρυγήσωμε
μὲς στοῦ παπποῦ τ' ἀμπέλι
γλυκὸ γλυκὸ σὰ μέλι
σταφύλι ραζακί.

Τὸ πάτημα τῶν σταφυλιῶν.

Κατόπι εἶπε ὁ παππούς:

-«Ἐλάτε τώρα, παιδιά. Πᾶμε στὸ λη-

νό, νὰ ἰδῆτε τὸ πάτημα τῶν σταφυ-
λιῶν».

Ἄκολουθοῦμε τὸν παπποῦ καὶ πη-
γαίνομε ἐκεῖ.

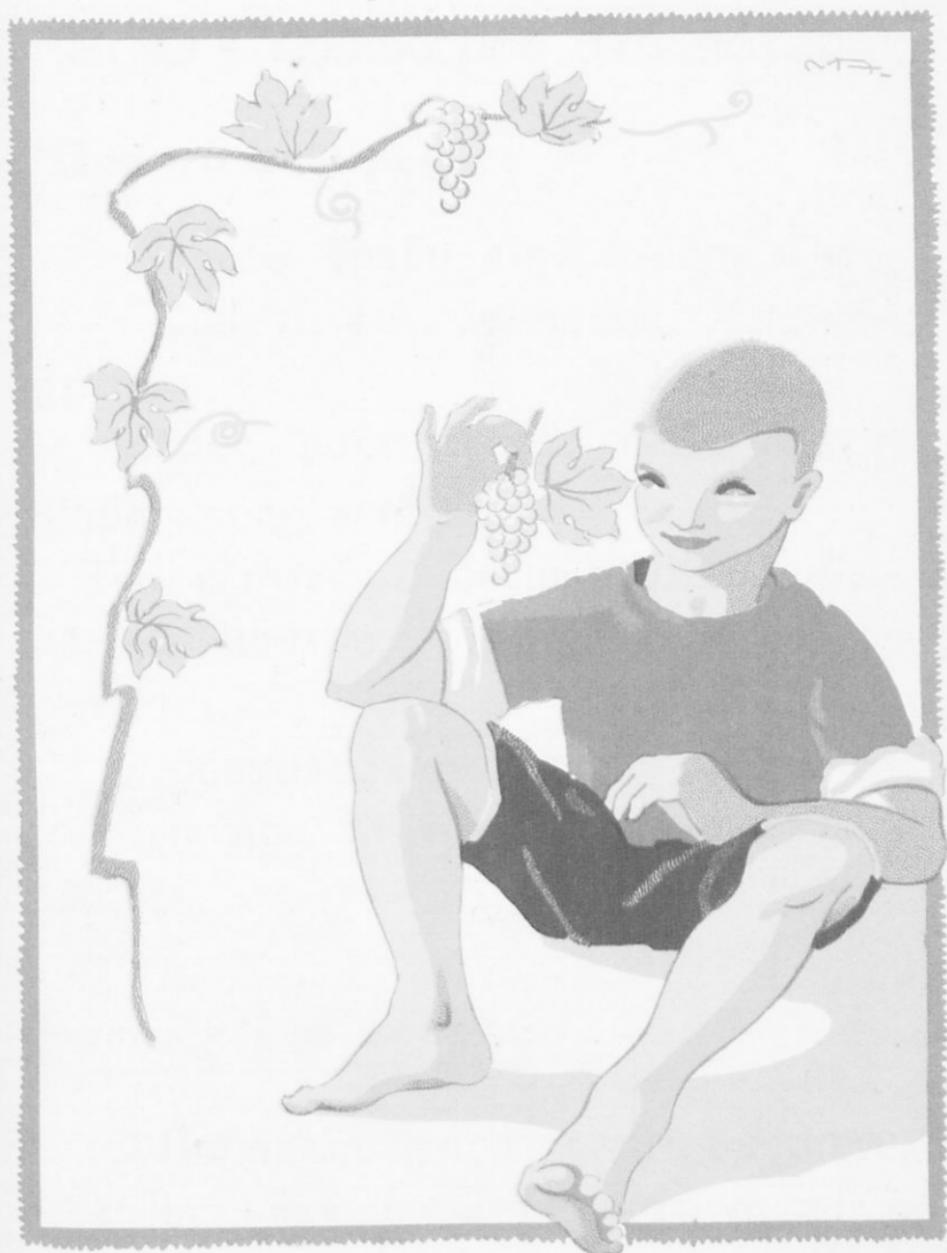
Μέσα στὸ ληνό, σωρὸς
τὰ σταφύλια.

Πέντ' ἕξι ἐργά-
τες ἦταν ἐκεῖ. Εἶ-
χαν ἀνασκουμπω-
μένα τὰ παντελό-
νια καὶ πατοῦσαν.

Πλάτς πλάτς,
τὰ πόδια τους ἔ-
λιωναν τὰ στα-
φύλια. Κι ὁ μοῦ-
στος ἔβγαινε ἀπὸ
τὶς ρόγες.

Οἱ ἀγωγιάτες,
μὲ τὰ ζῶα τους, κουβαλοῦσαν τὸ μοῦ-
στο στὸ σπίτι. Τὸν ἔρριχναν στα βα-
ρέλια νὰ γίνῃ κρασί.

18. Ὁ Παρασκευάς στὸ ποτάμι.

Ῥωρα νὰ φύγωμε.

Τὸ βράδυ βράδυ, εἶπε ὁ δάσκαλος:
-«Ῥωρα νὰ φύγωμε, παιδιά. Ἐτοιμα-
στήτε».

Ἄμέσως μαζευτήκαμε ὅλοι. Μὰ ὁ
Παρασκευάς λείπει.

Τὸν ἐζητήσαμε δεξιά ἀριστερά. Φω-
νάξαμε παντοῦ. Τίποτα, πουθενά δὲ
φαίνεται.

Ὁ δάσκαλος καὶ ὅλα τὰ παιδιά, ἀ-
νησυχήσαμε. Μὴν ἔπαθε τάχα κανένα
κακό;

Κοίταζε ἓνα ψαράκι.

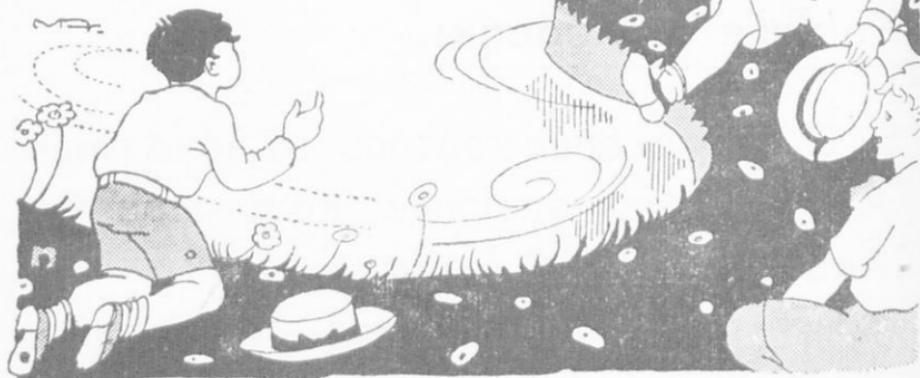
Ὁ Παρασκευάς κράτησε τὸ λόγο του.
Ἀλήθεια, δὲν ἐπείραξε κανένα παιδί.
Ἀκοῦστε ὅμως τί ἔκαμε:

Τὴν ὥρα, πού βλέπαμε τὸ πάτημα

τῶν σταφυλιῶν, αὐτὸς ἔφυγε κρυφά. Πῆγε στὴν ἄκρη τοῦ ποταμιοῦ. Καὶ κοίταζε ἓνα ψαράκι, ποὺ κολυμποῦσε στὸ νερό.

Καὶ τί νομίζετε, πὼς ἔβαλε στὸ νοῦ του; Νὰ πιάσει τὸ ψάρι! Δὲν μπορούσε νὰ νιώσει, πὼς αὐτὸ ποὺ σκέφτηκε ἦταν κακό. Ποῦ μυαλὸ ὁ Παρασκευάς!

Καὶ κατὰ δυστυχία κανεὶς ὁ βρέθηκε ἐκεῖ, νὰ τὸν ἐμποδίσει.

Ξαπλώθηκε κάτω.

Σὰν ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Παρασκευὰς αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, νὰ τί ἔκαμε:

Ξαπλώθηκε κάτω κι ἔγειρε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ποτάμι. Ἔπλωσε τὸ χέρι, ὥσπου ἔφτανε μέσα στὸ νερό. Καὶ παραμόνευε νὰ περάση τὸ ψάρι!

— «Θὰ τὸ πιάσω! Ποῦ δὰ μοῦ πάη!» Ἔτσι ἔλεγε ὁ Παρασκευὰς.

Σ' αὐτὴ τῇ θέσῃ στάθηκε ἀρκετὴν ὥρα.

Μὰ τὸ ψάρι δὲν ἦταν βέβαια κουτό. Ἄμα εἶδε τὸν Παρασκευά, κρύφτηκε.

Μέσα στὸ ποτάμι.

Τέλος εἶδε ὁ Παρασκευὰς, ὅτι τὸ ψάρι δὲ δὰ τοῦ κάμη τῇ χάρη νὰ περάση. Κι ἀποφάσισε νὰ σηκωθῆ.

Μὰ καθὼς δοκίμασε νὰ τραβηχτῆ πρὸς τὰ πίσω, γλιστρᾷ ὁ καλὸς μας! Καί, μπλούμ! μέσα στὸ ποτάμι!

Τὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ τὸν κατρακυλοῦσε. Χωρὶς ἄλλο δὰ τὸν ἐπνιγε.

Μὰ ἡ καλὴ του ἡ τύχη τὸν ἐβόηθησε. Καθὼς τὸν τραβοῦσε τὸ νερό, πρό-

φτασε καὶ πιάστηκε ἀπὸ κάποιο κλαδί.

Ἔβαλε τότε τὴ φωνή:

-«Βοήθεια! βοήθεια!»

Σὰ λαδωμένος ποντικός.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἓνας ἀγωγιάτης πήγαινε νὰ ποτίσῃ τὸ μουλάρι. Καὶ καθὼς ἄκουσε τὶς φωνές, ἔτρεξε γρήγο-

ρα, ὅσο μπορούσε. Φτάνει στο ποτάμι, καί τί βλέπει! Τόν Παρασκευά σέ πολὺ κακὴ κατάσταση!

Ὁ ἀγωγιότης, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, πηδᾷ στο ποτάμι. Ἀρπάζει τόν καλό μας καί τόν βγάνει ἔξω, σὰ λαδωμένο ποντικό!

Σὲ λίγο φτάσαμὲ κι ἐμεῖς ἐκεῖ. Ὁ Παρασκευᾶς ἔτρεμε καταμουσκεμένος ὁ κακόμοιρος.

Πολύ, πάρα πολὺ λυπηθήκαμε, ὅταν τόν εἶδαμε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Ἔπιασε τόπο ἡ εὐχή.

Ὁ δάσκαλος, πλησιάζοντας τόν Παρασκευά, τοῦ εἶπε:

-«Βλέπεις, παιδί μου, τί κάνει ἡ κακοκεφαλιά; Μακάρι αὐτὸ τὸ πάθημα νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα!»

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο, ὅλοι στο χωριό, ἔμαθαν τὸ πάθημα τοῦ Παρασκευᾶ. Καί

φαντάζεστε βέβαια, τὴ λαχτάρα ποὺ πῆ-
ραν τὰ γονικά του.

Ἔπιασε ὁμως τόπο ἢ εὐχὴ τοῦ δα-
σκάλου. Ὁ Παρασκευάς, σιγὰ σιγὰ, ἔ-
γινε ἥσυχος καὶ υπάκουος. Ποτὲ πιά
δὲ δύμωνε. Ποτὲ δὲν ἔβριζε. Οἱ δικοί
του δόξαζαν τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ κι ἐ-
μεῖς τὸν ἀγαποῦμε τώρα ὅλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.	Ἡ Νίνα καὶ ὁ Νίκος	Σελ.	3
2.	Στὴν ἐξοχὴ	»	5
	Ἦρθε πάλι ἡ ἀνοιξη (ποίημα) Ἰ. Ἀγγέλου		
	Βλάχου	»	7
3.	Τὰ πρόβατα	»	8
	Ἄκούονται τ' ἀρνάκια (ποίημα) Α. Μω- ραΐτη	»	10
4.	Στὸ σπίτι	»	12
	Ξαίρω ἓνα προβατάκι (ποίημα) Ζ. Πα- παντωνίου	»	15
5.	Τὰ χελιδόνια	»	16
	Ἦρθανε τὰ χελιδόνια (ποίημα) Ἰωάν. Μ. Συκώκη	»	17
6.	Πρωτομαγιά	»	18
	Πρόβαλες, αὐγούλα (ποίημα). Ἀπὸ τὸν «Ἀπόλλωνα» Α. Ἀργυροπούλου	»	20
	Ἔλα, πεταλουδίτσα μου (ποίημα) Μα- ρίας Π. Σταματέλου	»	23
	Ἦρθ' ἡ πρωτομαγιά (ποίημα). Ἀπὸ τὰ «Κελαηδήματα» Α. Ἀργυροπούλου	»	24
7.	Ὁ Νίκος ἄρρωστος	»	25
8.	Τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν	»	30
	Κάμε νανάκια (ποίημα) Ἡλ. Τανταλίδη	»	34

Κούκλα μου ἀγαπημένη (ποίημα) Α.	
Κατακουζηνοῦ	Σελ. 35
9. Ἦρθε τὸ καλοκαίρι	» 36
10. Δέντρο, πουλάκια, κάμπιες	» 43
Λουλουδίζει ἡ δάφνη (ποίημα) Α. Κατακουζηνοῦ	» 47
11. Τὸ φαγητὸ	» 49
Στὴν τάβλα πὺ καθόμαστε (ποίημα) Δημοτικὸ	» 49
Τώρα εἶν' Ἀπρίλης καὶ χαρά (ποίημα) Δημοτικὸ	» 50
Μάνα μ' ψηλὸς βασιλικὸς (ποίημα) Δημοτικὸ	» 51
12. Ὁ τζίτζικας	» 52
13. Τὸ πάθημα τῆς Μαρίας	» 56
14. Ἡ νοικοκυρούλα	» 59
Κλού, κλού, κλού μ' ἓνα θυμὸ (ποίημα) Γ. Βιζυηνοῦ	» 60
Πρῶι πρῶι δὰ σηκωδῆ (ποίημα) Ι. Πολέμη	» 62
15. Στὸ σχολεῖο	» 64
16. Ἡ πεισματάρα μέλισσα	» 68
17. Ὁ τρύγος	» 74
Καλῶς μᾶς ἦρθεσ Αὐγουστε (ποίημα) Α. Χριστοπούλου	» 79
18. Ὁ Παρασκευὰς στὸ ποτάμι	» 81

0020561062

Ἄριθ. Πρωτ. 39270/13073

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Ἰουλίου 1932.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐχόντες ἐπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου 5045, καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδύσεως, τὴν περιλαμβανομένην, εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 237 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίζομεν, ὅπως ἐγκριθῇ ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τὸ ἐπὶ τὸν τίτλον «**Ἀλφαβητάριο μέρος Β'**» βιβλίον τοῦ *I. Σκώκη* διὰ μίαν πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1932—1933 ἐπὶ τὸν ὅρον, ὅπως ὁ συγγραφεὺς συμμορφωθῇ κατὰ τὴν ἐκτίπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ὁ Ὑπουργὸς

Π. ΠΕΤΡΙΑΔΗΣ

Ἄρθρον 6ον τοῦ Π. Διατάγματος

«Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκεκριμένων διδακτικῶν βιβλίων».

Τὰ διδακτικά βιβλία τὰ πωλούμενα μαζιὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15 % τῆς ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κανονισθείσης ἀνευ βιβλιοσήμου τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης οὐσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἔξωφύλλου ἢ τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτιπῶνται τὸ παρὸν ἄρθρον.